

love novel

หัวใจบ่มรัก

เกศมณี

'เด็กกะโปโล' คือคำจำกัดความของ **วรรณวลี**
ในสายตาของหนุ่มหล่อพี่ชายข้างบ้านอย่าง **แพศวัต**
และ **'ตาแก่'** ที่กล้าพูดว่าเธอเป็นเด็กกะโปโล
คอยดูแลเด็กกะโปโลคนนี้จะทำให้ตาแก่ปากร้ายมาสงบแทนเจ้าให้ได้

หัวใจบ่มรัก
เทศมณี

บทนำ

เด็กกะโปโล vs ตาแก่ปากร้าย

“เด็กกะโปโล! ยังไงผมก็ไม่หมั่นไม่แต่ง ไม่อะไรทั้งนั้น ถ้าคุณพ่อชอบนักก็หมั่นเองแต่งเองแล้วกันนะครับ ผมขอตัว”

ว่าแล้วร่างสูงของพศวัต การันยภาสหรือพต นักธุรกิจหนุ่มรูปหล่อไฟแรงในวัยยี่สิบแปดปีก็ผลุนผลันลุกขึ้นเดินออกจากห้องรับแขกของบ้าน ‘กิตติวรา’ ซึ่งตั้งอยู่ติดกันกับบ้านของชายหนุ่ม อีกทั้งสองบ้านยังสนิทสนมรู้จักมักคุ้นนับถือกันมาตั้งแต่รุ่นพ่อรุ่นแม่อย่างไม่สนใจใครทั้งนั้น

แต่พศวัตยังเดินไม่พ้นประตูห้องเข้าของเขาก็ต้องหยุดชะงักกึกเมื่อมีเสียงเล็กแหลมของหญิงสาวที่คนเป็นพ่อหมายมั่นปั้นมือจะให้มาเป็นลูกสะใภ้ก็ดังขึ้น

“แก่! แถมปากคอเราะร้ายขนาดนี้ เปรี้ยวก็ไม่คิดจะหมั่นจะแต่ง

หัวใจบนรัก

ด้วยเหมือนกันแหละคะ เชิญ...ไปหาเอาป้ายหน้าเลยคะ คุณลุง!”

วรรณวลี กิตติวราหรือเปรี้ยว สาวสวยแรกรุ่งในวัยมัธยมปลายปีสุดท้าย และอีกไม่กี่อาทิตย์เธอก็จะจบแถมวางแผนจะไปเรียนต่อที่เมืองนอก เอ่ยเน้นคำว่า ‘ลุง’ โดยที่สายตานั้นจ้องเขม็งต่อผู้พาดพิงกับชายหนุ่มที่จ้องมาราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ เมื่ออีกฝ่ายที่บังอาจมากล่าวหาว่าตัวเอง ‘แก่’

ตลอดเวลาที่ผ่านมารวรรณวลีคิดเสมอว่าพวกตัวลูกชายสุดหล่อของเพื่อนพ่อนั้นนอกจากหน้าตาดีแล้วยังใจดี สุขุมนุ่มลึกเป็นผู้ใหญ่ ได้เห็นหน้าได้พูดคุยด้วยที่ไรเธอยังแอบเก็บเอาใบหน้าหล่อๆ นั้นไปฝันหวานตามประสาผู้หญิง

ทว่าในวันนี้ภาพหนุ่มหล่อผู้ใจดีสุขุมนุ่มลึกที่เธอเห็นตลอดหลายปีที่ผ่านมากลับพังทลายลงตรงหน้า เมื่อได้ประจักษ์ความปากร้ายของเขาด้วยตัวเอง แคंप่อกแม่เธอและพ่อของเขาเอ่ยปากว่าอยากจะให้เธอกับเขานั้นหมั้นกันเอาไว้ก่อนที่เธอจะเดินทางไปเรียนต่อที่เมืองนอก ทำไมเขาต้องมาพูดอะไรที่มันแรงๆ ด้วย ปฏิเสธดีๆ ก็ได้ แหม...มาหาว่าเราเป็นเด็กกะโปโล ทั้งที่เธอนะเป็นถึงดาวของโรงเรียนเลยนะจะบอกให้ เรื่องอะไรจะยอมให้เขามาว่าเธอฝ่ายเดียว ในเมื่อแรงมาเธอก็ขอแรงกลับ ไม่สนด้วยว่าอีกฝ่ายจะอายุมากกว่าเธอถึงสิบปี

“ยัยเปรี้ยว!”

“ทำไมคะพี่พด”

วรรณวลีเซิดหน้าตามกลับด้วยน้ำเสียงทำทนาย ทำให้พวกตัวกัดกรามแน่นจ้องเขม็งอย่างไม่พอใจเท่าไรนั่นๆ หากแต่ทำอะไรได้ไม่มาก

“เรากล้าดียังไงมาว่าพี่แก่”

“แล้วพี่พดล่ะคะกล้าดียังไงมาหาว่าเปรี้ยวเป็นเด็กกะโปโล”

ทั้งที่เธอมั่นใจว่าเธอนะโตเป็นสาวสะพรั่งและที่สำคัญเนื้อหอม

ด้วย ไม่อย่างนั้นพวกผู้ชายทั้งรุ่นน้องรุ่นพี่คงไม่มาต่อคิวขายขนมจีบเธอไม่
เว้นแต่ละวันหรือก มีตาทหามีแววไม่ เซอะ!

“ฮึ! ก็มันเรื่องจริงนี่ พี่ไม่ค่อยกับเราแล้ว...หวังว่าคุณพ่อ และคุณน้า
ทั้งสองคนจะเข้าใจในสิ่งที่ผมต้องการนะครับ”

ทำโยคชายหนุ่มหันไปพูดกับผู้สูงวัยทั้งสามที่นั่งเงิบบมอง
เขาและวรรณวลีปะทะคารมกันตาปริบๆ อย่างไม่คิดจะห้ามปราม

“เปรี้ยวก็ไม่คิดจะคุยกับคนแก่อย่างพี่ตเหมือนกันล่ะคะ และหวัง
ว่าคุณลุงและคุณพ่อคุณแม่จะเข้าใจในสิ่งที่เปรี้ยวต้องการเหมือนกัน ถ้า
ไม่มีอะไรแล้วเปรี้ยวขอตัวนะคะ”

สองหนุ่มสาวหันมามองหน้ากัน ก่อนต่างคนจะสะบัดหน้าหนีแล้ว
เดินไปคนละทาง ทำให้ผู้สูงวัยทั้งสามมองตามหลังคนนั้นที่คนนี่ที่ ก่อนจะ
หันมามองหน้ากันแล้วสายตาระยะ

“แรงด้วยกันทั้งคู่ มันจะไหวหรือคะเนี่ย”

นางอมลวรรณพูดพลางถอนหายใจ มองหน้าคนเป็นสามีและนาย
อนิวัตต์ก่อนจะส่ายหน้าอย่างบอกว่าสิ่งที่พวกท่านทั้งสามคนคาดหวังไม่มี
ทางเป็นไปได้แน่

“ขอโทษแทนเจ้าพตมันด้วยแล้วกันนะ ไม่คิดว่ามันจะออกตัวแรง
อย่างนี้ จากที่ดูๆ ผมก็ว่าเจ้าพตก็เอ็นดูหนูเปรี้ยวอยู่นา...ผมว่าเราอย่าเพิ่ง
ตัดใจเลยนะ รอให้หนูเปรี้ยวไปเรียนต่อให้จบแล้วกลับมาก่อนดีกว่า ถ้าทุก
อย่างไม่เปลี่ยนแปลงเราค่อยปล่อยวาง”

นายอนิวัตต์เสนอความคิดเห็น และนั่นทำให้สองสามีภรรยาหันมา
มองหน้ากันอย่างขังใจ ว่ากันตามจริงตัวท่านทั้งสองคนเองก็อยากที่จะได้
พตวัตมาเป็นเขย เพราะนอกจากจะเป็นคนกันเองแล้ว ชายหนุ่มก็ถือได้ว่า
ทำงานเก่งและฉลาดจนหาตัวจับยาก

“เอ็งนั่นก็ได้ เรามาลุ้นกันดีกว่าว่าเมื่อถึงตอนนั้นระหว่างเจ้าพตกับ

หัวใจบนรัก

ยัยเปรี๊ยะวไครจะยังโสด หรือจะไม่โสดทั้งคู่และถ้าเป็นอย่างนั้นมันก็คงเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้จริงๆ”

แล้วก็เป็นนายอายุที่เอื่อยซึ้งคล้ายกับไม่รู้สึกกังวลกับเรื่องนี้มากนัก ติดจะรู้สึกสนุกด้วยซ้ำ ซึ่งนายอนิวัตต์เองก็พยักหน้าพลาถอมยิ้มอย่างเห็นด้วย ผิดกับผู้หญิงเพียงหนึ่งเดียวอย่างนางอมลวรรณที่มองทั้งสองคนด้วยสีหน้ากังวลใจและนางก็รู้สึกจะกังวลกับฝ่ายชายมากกว่าด้วย เพราะพศวัดนั้นนอกจากรูปหล่อแล้วพอยังรวยจึงมีผู้หญิงวิ่งเข้ามาไม่เคยขาด ถ้าพลาดเมื่อไหร่ทุกอย่างอาจจะจบแบบไม่สวย

“หวังว่าเมื่อถึงตอนนั้นตาพตจะยังโสดนะคะ”

ร่างสูงของพศวัดเดินผ่านซุ้มประตูทางลัดที่เป็นรั้วต้นไม้ที่

ถูกตัดตกแต่งเอาไว้อย่างสวยงามเรียงยาวตลอดเขตแดนใช้แทนรั้วกันและเชื่อมต่อระหว่างบ้านการันยภาสของเขากับบ้านกิตติวรากลับเข้าบ้านด้วยสีหน้าที่บูดบึ้งตึงเครียด ไม่คิดว่าพวกผู้ใหญ่จะคิดอะไรแผลงๆ อย่างนี้ได้ ให้เขากับวรรณวลีหันมันกันเนี่ยนะ ชายหนุ่มคิดพลางสายสิริชะก่อนคิ้วเข้มจะขมวดมุ่นเมื่อสายตาเหลือบไปเห็นรถของเพื่อนสนิทจอดอยู่ข้างๆ เมอร์เซเดสเบนซ์ของเขา ไม่รู้หรือกว่าอีกฝ่ายมีฐานะอะไร รู้แต่ว่าเขาได้เพื่อนไปท่องราตรีแก็งในคืนนี้แล้ว

เพียงเท่านั้นพศวัดก็เร่งฝีเท้าเดินเข้าไปในบ้าน และไม่พลาดธณภูมิกำลังนั่งคุยโทรศัพท์ด้วยท่าที่สบายอารมณ์อยู่ในห้องรับแขก

“ว่าไงไอ้ภูมิมานานหรือยังวะ”

คนถูกถามหันขวับไปตามเสียงทักจากเจ้าของบ้าน ก่อนจะยิ้มและยกคิ้วทักทายเล็กน้อยจากนั้นก็หันกลับมามองลูกคู่สายที่โทร.คุยฆ่าเวลา

“เป็นไรวะทำหน้ายังกับกำลังจะโดนบังคับแต่งงานอย่างนั้นแหละ”

ธณภูมิที่กำลังยัดโทรศัพท์ราคาแพงกลับเข้าไปที่กระเป๋ากางเกง

เอ่ยถามเสียงกลัวหัวเราะเมื่อเห็นหน้าตาที่ไม่น่าอภิรมณ์ของเพื่อนสนิท

“ไม่ใช่ก็ใกล้เคียงวะ ไม่รู้ว่าพวกผู้ใหญ่ท่านคิดอะไรกันอยู่ จู่ๆ จะมาจับฉันหมิ่นซะงั้น”

คำตอบของปศุวัตเกือบทำให้ธณภูมิที่กำลังดื่มน้ำเกือบสำลักน้ำ เขารีบวางแก้วพร้อมกับละล้าละลักถาม

“จริงหรือวะ แล้วอีกฝ่ายเป็นใคร”

ธณภูมิเงยไปเล็กน้อยก่อนจะทำสีหน้าตกใจนัยน์ตาเบิกกว้าง อ้าปากหวอพลางยกนิ้วชี้หน้าปศุวัตอย่างคนเพิ่งจะนึกอะไรออก

“แกไปบ้านน้องเปรี๊ยะมา นี่ย่าบอกนะว่าผู้หญิงคนนั้นคือน้องเขานะ”

“ถ้าใช่แล้วแกจะทำไม”

ถามพลางทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาด้วยท่าที่เบื่อหน่าย

“เฮีย! จริงหรือวะ...แล้วแกว่าไง”

ร่างสูงของธณภูมิโอดจากโซฟาอีกตัวมานั่งลงข้างๆ เพื่อนรักอย่างอยากจู้ปศุวัตเหลือบตามองแล้วบอกออกไปด้วยน้ำเสียงเน้นหนักแน่นชัด ถ้อยชัดคำว่า

“ปฏิเสธไว้ย”

“ห่า! ทำไมวะน้องเขาออกจะสวย นี่สารภาพกันตรงๆ เลยนะไว้ย ว่าฉันเล็งๆ น้องเขาอยู่ถ้าไม่เกรงใจแกนะ ฉันใส่เกียรติเดินหน้าจับไปนานแล้ว”

ปศุวัตหันขวับไปจ้องหน้าตาเขม็งอย่างเอาเรื่อง แต่ธณภูมิใช่จะกลัวกลับพยักพยิตคล้ายกับถามว่า ‘มีปัญหาอะไร’ นั้นแหละชายหนุ่มถึงได้รู้ตัว ปรับสีหน้าให้เป็นปกติ แล้วแก้เก้อด้วยการโยนหมอนในมือใส่หน้าของเพื่อนสนิทอย่างหมั่นได้พร้อมกับแก้ตัวเป็นพัลวัน

“ยัยเปรี๊ยะเนี่ยนะสวย กะไปโลจะตายไป”

หัวใจบนรัก

“แกเอาตาตุ่มมองน้องเขาหรือไงถึงได้บอกว่าเป็นเด็กกะโปโล เป็นสาวสะพรังแล้ว...แต่ช่างเถอะ ถ้าแกไม่สนงั้นฉันจับนะ”

ผัวะ!

“โอ๊ย!”

ธนภูมิร้องเสียงหลงเมื่อมือใหญ่ของพศวัตพาดลงมาที่กึ่งศีรษะ กึ่งขมับของเขาแทนคำตอบ และมันเป็นคำตอบที่ทำให้ธนภูมิข้องใจมาก แต่ก่อนที่เขาจะได้คาดคั้นเอาเหตุผลว่าทำไม พศวัตที่เหมือนจะไหวตัวทัน จึงชิงเอ่ยปากขึ้นก่อน

“ยัยเบรียวยังเด็ก...ฉันว่าเราเลิกคุยเลิกสนใจเรื่องนี้เถอะ ออกไปหาเหล้ากินแก้เซ็งดีกว่า”

“ไปตั้งแต่หัวค่ำเนี่ยนะ”

ถึงจะถามออกไปอย่างนั้นแต่ธนภูมิก็ก็นั่งว่างสูงของตัวเองลุกขึ้น บิดขี้เกียจ เตรียมพร้อมสำหรับการแก้เซ็ง

“เออ ทำไมเจ้าของผับอย่างแกจะเปิดร้านให้ฉันไปนั่งกินเหล้าก่อนเวลาไม่ได้หรือไง และคืนนี้จะค้างที่นั่นเลย เมาแล้วไม่ยอมกลับบ้าน”

บอกความต้องการจบก็แล้วเดินนำออกไป ธนภูมิมองตามแล้วยักไหล่เล็กน้อย ก่อนจะเดินตามออกไปติดๆ และระหว่างเดินไปนั้นธนภูมิเหมือนจะเพ็งนึกถึงสิ่งสำคัญที่จะทำให้ค่าคืนของชายโสดอย่างพวกเขาเต็มไปด้วยความหฤหรรษ์ขึ้นมาได้

“แล้วสาวๆ ละวะต้องโทร.นัดไหม”

พศวัตหยุดเดินเอามือล้วงกระเป๋ากางเกง ก่อนจะเอี้ยวตัวกลับมา บอกพร้อมกับยักคิ้วอย่างอารมณ์ดีขึ้นเล็กน้อยว่า

“ไม่ต้อง หาเอาข้างหน้าดีกว่า”

“ว่าไงก็ว่าตามกัน”

สองหนุ่มมองหน้ากันแล้วประสานเสียงหัวเราะอย่างขบขัน ก่อน

ต่างคนจะต่างเดินไปขึ้นรถของตัวเอง แล้วขับออกไปหาความสำเร็จสำเร็จตาม
ตามประสาหนุ่มโสด โดยมีสายตาของยัยเด็กกะโปโลข้างบ้านมองตามรถ
เมอร์เซเดสเบนซ์ของพวค์ที่วิ่งนำเฟอร์รารี ที่เธอจำได้ดีว่าเป็นรถหรูสวย
เฉี่ยวของเพื่อนสนิทชายหนุ่มที่ชื่อธณภูมิผ่านหน้าต่างของห้องนอนตัวเอง
ไปจนลับสายตา

สนามบินสุวรรณภูมิ

ร่างบอบบางในชุดกางเกงยีนเข้ารูปอย่างที่เจ้าตัวขึ้นชอบกับเสื้อ
เชิ้ตแขนยาวสไตร์แพ้นัดทำยด้วยผ้าพันคอสีพื้นดูเก๋ไก๋ไม่ดูฉูดฉาดแต่
ลงตัวของวรรณวลีที่ยืนร่ำลาผู้สูงวัยทั้งสามคนที่มาส่งหญิงสาวขึ้นเครื่อง
เพื่อที่จะเดินทางไปศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีที่ประเทศอังกฤษ

หากแต่ยังขาดใครอีกคนที่หญิงสาวได้แต่แอบชะเง้อคอมองว่าเขา
อาจจะมา เพราะเขารู้ไม่ใช่ไม่รู้ว่าจะวันนี้เธอจะเดินทาง แต่เหลือเวลาอีกไม่
มากเธอก็ต้องไปแล้วก็ยังไม่เห็นแม่เงา วรรณวลีถอนหายใจใบหน้าสวย
แสดงความผิดหวังออกมานิดๆ คิดว่าผลจากวันนี้พวค์คงเกลียดเธอให้
แล้วจริงๆ

“เป็นอะไรไปลูกถอนหายใจชะงัดเชียว”

เสียงถามจากคนเป็นแม่ทำให้วรรณวลีสะดุ้งโหยง ก่อนจะปรับ
สีหน้าพลางส่งยิ้มแห้งๆ และกลบเกลื่อนด้วยการเดินเข้าไปกอดร่างท่วม
นิดๆ ของคนเป็นแม่พร้อมกับออดอ้อน

“ก็เบียร์ยังไม่อยากจากแม่และทุกๆ คนไปนี่คะ”

“ถ้าอย่างนั้นเราก็ตั้งใจเรียน รีบเรียนจะได้รีบจบและจะได้กลับมา
อยู่ด้วยกันนะ”

พูดพลางดันร่างบอบบางของคนเป็นลูกสาวออกห่างเล็กน้อย ซึ่ง
วรรณวลีก็พยักหน้ารับพร้อมกับอมยิ้มรับปากเสียงหนักแน่น

หัวใจบนรัก

“ได้ค่ะ เปรี้ยวจะตั้งใจเรียนไม่เกเร และที่สำคัญจะช่วยงานที่ร้าน น้าวาเพื่อหาประสบการณ์ด้วยดีไหมคะ”

น้าวาที่หญิงสาวเคยถึงคือน้องสาวแท้ๆ ของคนเป็นแม่ที่ไปทำมาหากินโดยการเปิดร้านอาหารไทยอยู่ประเทศอังกฤษเมื่อหลายปีก่อน และตอนนี้กิจการก็รุ่งเรืองดีถือเป็นร้านอาหารไทยที่มีชื่อเสียงอันดับต้นๆ ในเขตนั้นเลยทีเดียว

“ดีมากจ้ะ”

“ว่าแต่ทำไมเจ้าพดไม่มาสักที ทั้งที่เมื่อวานก็เตือนแล้วนะว่าคืนนี้หนูเปรี้ยวจะออกเดินทาง”

นายอนิวดีตีบ่นพลางหมุนตัวกวาดสายตามองหาคนเป็นลูกชายหลังจากยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูแล้วใกล้เวลาที่วรรณวิไลจะต้องขึ้นเครื่องแล้วตั้งขึ้น ทำให้ทุกคนที่ได้ยินต่างมองหน้ากัน แล้วก็ป็นนางอมลวรรณที่เอ่ยขึ้น

“ตาพตอาจจะติดธุระก็ได้นะคะ”

“มันก็อาจจะเป็นอย่างนั้น แต่น้าจะโทร.มาบอกกันหน่อยสิ เห็นเมื่อวานรับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะมาส่งน้อง เอ้อ...อย่าถือสาพี่เขาเลยนะหนูเปรี้ยวคงเจองานด่วนเข้า เจ้านี่ถ้าได้อยู่ในโหมดทำงานเรียกว่าลืมหุทุกอย่าง ดีที่มันไม่ลืมหายใจ”

นายอนิวดีตีเอ่ยติดตลกแก้ตัวให้ลูกชายแบบแกล้งๆ ในใจก็นึกโมโห ลูกชายตัวดีที่ผิดคำพูดจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม แต่โตๆ กันแล้วต้องรู้อะไรควรไม่ควรแสดงออกแค่ไหน

“ไม่เป็นไรค่ะ เปรี้ยวเข้าใจ แค่คุณลุงมาส่งเปรี้ยวก็ดีใจแล้วละค่ะ” บอกด้วยน้ำเสียงสดใสใบหน้ารื่นแต่ในอกนั้นซ่อนความน้อยใจเอาไว้ไม่น้อย

“อู๊ย! ใกล้เวลาแล้ว ไปเถอะลูก ถึงที่โน่นแล้วอย่าลืมหโทร.มา

รายงานตัวกับพ่อและแม่ด้วยนะจ๊ะ”

“คะ...นั่นเปรี้ยวไปนะคะ”

หญิงสาวยกมือไหว้คนเป็นแม่แล้วเข้าไปสวมกอดอีกครั้ง ก่อนจะผละออกหันมาไหว้และสวมกอดร่างสูงของคนเป็นพ่อบ้าง

“ไปนะคะพ่อ”

“รักษาตัวด้วยนะลูก มีอะไรโทร.มาหาพ่อได้ทุกเวลานะ”

มือหนาอุบผมสลวยของลูกสาวที่เวลาผ่านไปไม่นานลูกสาวตัวน้อยๆ ของเขาก็กลายเป็นสาวเต็มตัวพร้อมจะออกจากออกไปเผชิญโลกภายนอกตามลำพังแล้ว

“คะ...เปรี้ยวไปนะคะคุณลุง ฝากดูแลคุณพ่อกับคุณแม่แทนเปรี้ยวด้วยนะคะ”

ท้ายประโยคหญิงสาวหันมายกมือไหว้และฝากฝังบุญการีทั้งสองกับผู้สูงวัยข้างบ้านที่สนิทชิดเชื้อกันไม่ต่างกับญาติผู้ใหญ่คนหนึ่ง

“ไม่ต้องห่วงลุงจะดูแลให้เป็นอย่างดี เดินทางปลอดภัยแล้วอย่าลืมโทร.มาคุยกับลุงบ้างนะ”

ริมฝีปากบางเปื่อยยิ้มให้กับทุกคนเป็นการส่งท้าย ก่อนจะหมุนตัวลากกระเป๋าเดินห่างออกไป หากแต่ไปได้เล็กน้อยวรรณลีก็เอี้ยวตัวกลับมาโบกมือให้กับผู้สูงวัยทั้งสามด้วยรอยยิ้ม และไม่ลืมที่จะชะเง้อคอมองเลยไปเพื่อใครบางคนที่เขาเฝ้ารอจะโผล่หน้ามา แต่ก็ต้องผิดหวังซ้ำสอง ใบหน้าที่เปื้อนไปด้วยรอยยิ้มสลดลง แต่มั่นก็หัววินาทีเท่านั้น วรรณลีสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ ใบหน้าสวยก็เชิดขึ้นอย่างถือดี พร้อมกับเตือนสติตัวเองว่า ‘ไม่มาก็ไม่เห็นห้อ เห็นเราเป็นแค่เด็กกะโปโลละสิเลยไม่สนใจ คอยดูนะกลับมาเมื่อไหร่เราจะได้อู้อัน ตาแก่’

ตอนที่ 1 ซักรอย

จากที่เจียบเหงามาหลายปีวันนี้บ้านกิตติวาราก็กลับมาคึกคักอีกครั้ง นางอมลวรรณตื่นขึ้นมาทำบุญใส่บาตรตั้งแต่เช้าตรู่อย่างเช่นทุกวัน หากแต่วันนี้พิเศษหน่อยก็ตรงที่สามีของนางหยุดงาน รวมไปถึงสองพ่อลูกของบ้านข้างๆ อย่างนายอนิวัตต์กับปศวัตต์ที่งานรัดตัวไม่ใช่น้อย แต่วันนี้ชายหนุ่มกลับยอมหยุดงานมาร่วมใส่บาตรในตอนเช้า เพื่อที่ตอนบ่ายจะได้เดินทางไปรับคนที่จากบ้านเกิดเมืองนอนไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศกลับบ้านอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา

จากนั้นทั้งสองครอบครัวก็ร่วมรับประทานอาหารเข้าด้วยกันที่บ้านกิตติวารและใบหน้าของแต่ละคนในวันนี้ล้วนดูสดใสยิ้มแย้มอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะคู่สามีภรรยาผู้เป็นเจ้าของบ้าน และมันเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่ได้รับ

โทรศัพท์ทางไกลจากลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนว่าจะบินกลับเมืองไทยตั้งแต่เมื่อวาน หลังจากที่เรียนจบและขอเที่ยวพักผ่อนพร้อมกับช่วยงานน้ำสวานานถึงหนึ่งปีเต็ม

และตลอดทั้งวันนางอมลวรรณก็ได้สั่งให้เด็กรับใช้ตรวจตราความเรียบร้อยภายในห้องนอนของลูกสาวรวมถึงวัดดูดิบในการทำอาหารจานโปรดให้เพียบพร้อมและตรวจตราอีกรอบก่อนจะเตรียมตัวไปรับบุตรสาวที่จะเดินทางมาถึงสนามบินในช่วงบ่ายแก่ๆ พร้อมกับสามีและสองพ่อลูกที่มีท่าทีตื่นเต้นไม่แพ้กัน โดยเฉพาะพ่อวัด แม้จะพยายามเก็บท่าทีแต่ทุกคนกลับดูออกว่าเขาตื่นเต้นกับการกลับมาของ ‘ยัยเด็กกะโปโล’ อย่างวรรณวลีไม่น้อย

“อ้าว เจ้าพตละ”

นายอนิวัตต์ถามเด็กรับใช้พลางเลิกคิ้วขึ้น เมื่อเดินลงบันไดมาแล้วไม่เห็นบุตรชาย ที่วันนี้หยุดงานเพื่อไปรับวรรณวลีโดยเฉพาะ หลังจากที่เมื่อหลายปีก่อนไม่ได้ไปส่งเป็นการแก้ตัว

“ยังไม่เห็นลงมาเลยคะ...ฮึ้ย! คุณพตลงมาแล้วคะ”

สาวใช้บอกก่อนจะเดินก้มหน้าเดินเลี้ยวออกไปปล่อยให้เจ้านายได้คุยกันตามลำพัง ด้านนายอนิวัตต์เมื่อได้ยินอย่างนั้นก็หันไปมองร่างสูงในชุดกางเกงสแล็คสีเทากับเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีดำแต่แอบมีลูกเล่นเป็นเส้นกลางสีเทาวมไปถึงขอบปกเสื้อของบุตรชาย แล้วกดยิ้มมุมปากหัวเราะหึๆ ในลำคอ

“ไ้แค้ไปเปลี่ยนเสื้อทำไมนานนักละ หรือมัวแต่งหล่ออยู่”

“พ่อก็พูดไปเรื่อยเปื่อย ผมแค่มัวคุยโทรศัพท์เรื่องงานกับเลขาอยู่ต่างหากละครับ และแค้ไปรับยัยเด็กกะโปโลอย่างยัยเบรียวยทำไมผมจะต้องแต่งลงแต่งหล่ออะไรด้วยละครับ”

คนโดนแซวแก้ตัวเสียงเรียบพยายามเก็บอาการให้มากที่สุด เพราะ

หัวใจบนรัก

เจ้าตัวอยู่แกล้งใจมากที่สุดว่าถึงปากจะบอกว่าไม่แต่งหล่อแต่กว่าจะเลือก
เสื้อที่ใส่ได้ก็นานกว่าปกติ แต่เรื่องคุยโทรศัพท์กับเลขาเรื่องงานนั้นเขาก็ไม่
ได้โกหกหรือกมั้นจึงทำให้ที่ซำอยู่แล้วยิ่งซำเข้าไปอีก

“เด็กกะโปโล!”

นายอนิวัตต์ทวนคำที่ลูกชายเรียกแทนตัวของวรรณวลีเสียงสูง
พร้อมกับหันไปหรีตามองใบหน้าหล่อคมเข้มเต็มวัยของพศวัตแล้วหัวเราะ
ดังลั่น

“นำซำตรงไหนครับ”

พศวัตถามคนเป็นพ่อเสียงขุ่น

“ก็ตรงที่แกบอกว่าหนูเปรี้ยวเป็นเด็กกะโปโลไงล่ะ ที่พูดมานะแนใจ
เหรอก ผ่านมาหลายปีแล้วนะปานนี้ไม่โตเป็นสาวเต็มตัวแล้วเหรอก...”

เสียงลากยาวคล้ายกับทำทนายทำให้พศวัตหันไปมองใบหน้าที่ดูจะ
อารมณ์ดีเหลือเกินของคนเป็นพ่อแล้วทำเสียงจี้จ๊ะในลำคอ ก่อนจะเดินหนี
เอาดี้อๆ เพราะไม่รู้จะได้แย้งยังไง จะว่าไปคงมีเขาคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ได้
รับการติดต่อจากหญิงสาว ขณะที่พ่อของเขานั้นวรรณวลีโทร.มาหาบ่อย
ครั้ง และบ่อยครั้งในวันหยุดพ่อของเขาจะชวนไปดูรูปที่หญิงสาวส่งข้าม
ทวีปมาให้ดูใจมันก็อยากจะทำอยู่หรอกแต่เพราะอะไรก็ไม่รู้ทำให้เขาปฏิเสธ
ทุกครั้งไป แถมคิดเอาเองว่าวรรณวลีคงไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรมากมาย
หรอก อย่างมากก็แค่อายุมากขึ้นตัวโตขึ้นและสูงขึ้นก็เท่านั้น

แต่พอมารวันนี้ทำที่ที่พ่อเขาเอ่ยถึงวรรณวลีอย่างมีเลศนัย ทำให้
เขาไม่แน่ใจแล้วคิดว่าหญิงสาวจะเป็นอย่างที่เขาคาดคิดไว้หรือเปล่า แต่เอา
เถอะนำคนเรานั้นจะเปลี่ยนได้แคไหนกันเชียว

“ไปกันเถอะบ้านนู้นโทร.มาบอกแล้วว่ากำลังจะออกเดินทาง นี่ก็
จะบ้ายโมงแล้วเราต้องเผื่อเวลารถติดสักนิด”

นายอนิวัตต์ที่เดินตามหลังมาบอกลูกชายที่ดูเหมือนจะจมอยู่ใน

ภวังค์ความคิด หลังจากทีเพ็งวางสายจากเพื่อนบ้านอย่างอายุ

“คะ...ครับ”

บอกก่อนจะเปิดประตูรถ หากแต่เสียงโทรศัพท์ของชายหนุ่มกลับ
ดังขึ้น ทำให้คนเป็นพ่อที่กำลังจะก้าวขึ้นรถหยุดชะงักยืนรอก่อน เพราะกลัว
ว่าลูกชายจะเจองานด่วนเข้ามาแล้วจะไปด้วยไม่ได้

“ผมขอเวลาแป็บหนึ่งครับ”

เอ่ยจบชายหนุ่มก็ได้รับสายที่ไม่ใช่เรื่องงานอย่างที่คนเป็นพ่อคาด
คิด หากแต่เป็นหนึ่งในผู้หญิงของเขาต่างหากล่ะ ซึ่งเขาก็ไม่รู้ว่่าหล่อนโทร.
มาทำไมทั้งที่บอกไปแล้วว่าวันนี้ยุ่ง

“ว่าไงครับฟ้า”

“ตอนนี้พุดอยู่ที่ไหนคะ”

เสียงเล็กแหลมติดจะหยุดหงิดดังมาตามสาย ทำให้พศวัตถอน
หายใจพลางกรอกตาขึ้นฟ้าอย่างพยายามสกัดกั้นอารมณ์เพื่อหน้าเขาไว้
ไม่ให้มันลือออกไปทางน้ำเสียง

“ผมกำลังจะออกไปทำธุระ ถ้าฟ้าไม่มีอะไรแค่นี้ผมรีบ”

“เดี๋ยวสิคะพุด!”

ชายหนุ่มกำลังจะกดวาง แต่เสียงร้องเรียกจากหญิงสาวก็ดังแว่ว
เล็ดลอดออกมา จนเขาต้องยกโทรศัพท์ขึ้นมาแนบหูอีกครั้ง แต่น้ำเสียงที่ใช้
ถามดูจะห้วนสั้นอย่างคนไม่สบอารมณ์

“คุณมีอะไรอีกฟ้า ผมบอกว่ารีบและวันนี้ผมกับบอกคุณไปแล้วว่า
ไม่ว่างมีธุระสำคัญ”

“แหม...ฟ้ารู้คะ แต่มีมันสุดวิสัยจริงๆ นี่คะ พอดีรถฟ้าวางแตกอยู่
แถวบางนา ฟ้ากลับมาจากไปหาเพื่อนนะคะ เบื่อรถติดเลยใช้เส้นทางลัด
ที่คุณเคยพามาคุณก็รู้ว่าถนนเส้นนี้ค่อนข้างเปลี่ยว แม้จะเป็นช่วง
กลางวันก็ไม่ค่อยจะมีรถวิ่งเลย แถมสองข้างทางมีแต่ป่า ฟ้ากลัวนี่ยังไม่

หัวใจบนรัก

กล่าวลงจากรถเลยนะคะเนี่ย”

มีปัญหาแล้วทำไมไม่ต้องโทร.หาเขาด้วยเล่า คนรู้จักก็มีเป็นสิบเป็นร้อยทำไมไม่โทร.หา หรือไม่ก็น่าจะโทร.เรียกช่างสีถึงจะถูก มาโทร.หาเขาเพื่อ...

“แล้วทำไมคุณไม่โทร.เรียกช่างสีฟ้า”

“ฟ้าทำไมเป็นหรรอกคะและไม่มีเบอร์ด้วย อีกอย่างที่นี่ก็เปลี่ยวจะตาย ช่างพวกนั้นเชื่อใจได้แค่ไหนกันเชียว ฟ้าไม่เอาด้วยหรรอก ยังไงพตมาหาฟ้าก่อนได้ไหมคะ”

หญิงสาวอ้ำสารพัดเหตุผล

“คนที่บ้านคุณล่ะ”

“อยู่แค่นั่งพลอยคนเดียววนั้นแหละคะ นอกนั้นก็ตามไปรับใช้คุณพ่อกับคุณแม่ที่บ้านตากอากาศที่ภูเก็ตนู่น”

“เพื่อนคุณที่เพิ่งไปหามาล่ะ”

“โอ๊ย! ยัยมายด์นี่แหละคะ เพิ่งออกไปกับกิ๊กคงติดต่อดีหรรอกปานนี้ปีدمือถือไปเร็วกว่ากันที่ไหนแล้วก็ไม่รู้”

เสนอแนะทางไหนดูเหมือนหญิงสาวนามว่า ‘ฟ้า’ คนนี้จะหาเหตุผลมาอ้างเพื่อที่จะให้ชายหนุ่มเป็นคนไปช่วยเธอแก้ปัญหาयरถแตกของเธอให้จงได้

“งั้นคุณถือสายรอมผมแป็บหนึ่ง”

บอกพลงอนหายใจ กดต่อสายหาเพื่อนสนิทอย่างธณภูมิเผื่อจะช่วยเหลือได้บ้าง และระหว่างรออีกฝ่ายรับสายนั้นก็ไม่ได้มีที่จะหันไปบอกคนเป็นพ่อที่ยืนฟังรถกอดอกรอ

“ขอเวลาอีกสักครู่ นะครับพ่อ”

พศวัตยิ้มแห้งๆ อย่างเกรงใจ เมื่อคนเป็นพ่อพยักหน้ารับ และเป็นจังหวะเดียวกันกับที่ธณภูมิรับสายความสนใจทั้งหมดจึงถูกดึงกลับมาที่เจ้า

เครื่องมือสื่อสารนี่อีกครั้ง

“ไอ้ภูมิตอนนี่แกว่างไหม”

“โนเวย์เพื่อนฉันกำลังจะเข้าประชุมด่วนในอีก 15 นาที 10 นาทีข้างหน้านี้เอง แกมีอะไร”

ได้ยินคำปฏิเสธพัวพันแทบไม่อยากคุยกับเพื่อนต่อ นิ้วแกแรงยกขึ้นนิ้วกดขยับตัวเองแรงๆ ก่อนจะตอบกลับเชิงปรึกษาไปในตัวด้วยน้ำเสียงแข็งๆ ว่า

“แกจำฟ้าเพื่อนลูกสาวคุณนายญาติที่เราเจอในงานเลี้ยงแต่งงานลูกชายคุณหญิงรมย์ซลีเมื่อเดือนก่อนได้ไหมวะ”

“ได้สิสวยสะดุดตาขนาดนั้น แกกำลังคุยอยู่นี้ มีปัญหาอะไรหรือเจ้าหล่อนจะจับแกทำสามี”

ธณภูมิล้อเลียนเสียงกลัวหัวเราะชอบใจ ก่อนจะระเบิดออกมาเต็มทีเมื่อโดนอีกฝ่ายตะคอกตักกลับมาอย่างไม่จริงจังนักด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“ไอ้บ้า! รถเธอยางแตกแถวบางนา เธอต้องการให้ฉันไปหา แต่แกเข้าใจไหมว่าตอนนี้ฉันไม่ว่าง ต้องไปรับยัยเบรียวที่สนามบินพร้อมกับทุกคน”

“หือ! น้องเบรียวกำลังจะกลับมาเมืองไทยเธอทำไมแกไม่บอกกันบ้างวะ ถ้ารู้จะหยุดงานเตรียมดอกไม้ช่อใหญ่ๆ ไปรอรับ”

เสียงที่ดูจะตื่นเต้นเกินเหตุของธณภูมิ ไม่เพียงแต่ทำให้พัวตักสีหน้าแสดงอาการไม่พอใจเท่านั้นแต่มันยังลามไปถึงน้ำเสียงที่กรอกลงไปตามสายด้วย

“แล้วทำไมฉันต้องบอกแกด้วยหือไอ้ภูมิ... ตกลงแกช่วยอะไรฉันไม่ได้ใช่ไหม”

“เออ แต่แกจะไปคิดหนักทำไม บางนากับสุวรรณภูมิไกลกันที่ไหนเอาอย่างนี้แกให้พ่อแกกับพ่อแม่ของน้องเบรียวไปก่อน ส่วนแกไปหา

หัวใจบนรัก

คุณฟ้าและก่อนไปโทร.เรียกช่างก่อนเลย 'ไปถึงแกจะได้ไม่ต้องคอยนาน เสร็จสรรพก็มาส่งคุณฟ้าขึ้นแท็กซี่แค่นี้เอง ทันเวลาไหม'

พศวัตยกนาฬิกาข้อมือเรือนแพงขึ้นมาดูตอนนี้ก็ไม่กี่นาทีจะบ่าย โมง วรรณวลีนั่งเครื่องมาถึงราวๆ บ่าย 3 โมง ถ้าทำได้อย่างที่เพื่อนรักบอก เวลาเหลือเยอะนะ

"ทันๆ ขอบใจมาก แค่นี้แหละ"

ไม่รอให้อีกฝ่ายได้ตอบกลับหรือบอกลา พศวัตก็รีบวางสายแล้วกด มาสนทนาต่อกับอีกคนที่ถือสายรออยู่

"ฟ้าครับเดี๋ยวผมจะแวะไปหาคุณก่อนแล้วกันนะครับ จากนั้นผม ค่อยไปทำธุระต่อ คิดว่าคงทัน"

"คุณนี่น่ารักเสมอเลยนะคะ มีธุระด่วนยังอุตสาหิมน้ำใจเสียสละ เวลามาช่วยฟ้า ขอบคุณนะคะ แล้วเจอกะ"

น้ำเสียงเล็กแหลมตอบกลับมาอย่างอ่อนหวานติดจะอ่อนเล็กน้อย อย่างดีใจ

"ครับแล้วเจอกัน"

พศวัตวางสายปลงพินลมออกจากปาก ก่อนจะหันมายิ้มแหๆ ให้กับคนเป็นพ่อที่ไม่ต้องถามก็พอรู้ว่าลูกชายตัวดีกำลังจะไปหาหญิงที่ชื่อ ว่า 'ฟ้า'

"พ่อครับคือ..."

ยังไม่ทันที่พศวัตจะพูดจบ นายอนิวัตดีก็ยกมือขึ้นแล้วโบกเล็กน้อย ว่าไม่ต้องพูดอะไรเพราะจากที่ยืนฟังมาแต่ต้นจนจบก็พอรู้เรื่อง

"ไม่ต้องพูด เอาเป็นว่าพ่อจะไปพร้อมกับสองคนที่จอดรถรออยู่ หน้าบ้านก็แล้วกัน ส่วนแกก็รีบๆ จัดการธุระให้เสร็จ แล้วก็รีบๆ ตามไปซะ ขึ้นช้าคงไม่ทัน เมื่อหลายปีก่อนแกพลาดไม่ได้ไปส่ง คราวนี้หนูเปรี้ยวกลับ มาก็ควรจะไปรับเป็นการแก้ตัวนะ"

“โอ้พ่อ! วันที่ยัยเบรียวเดินทางไม่ใช่ผมไม่ไปส่งนะครับ ไปแต่ไม่ทันต่างหากเล่า บอกไม่เคยจะเชื่อ และวันนี้ยังงี้ก็ทันสมัยนอนคอยดูก็แล้วกัน”

พศวัตเอ่ยอย่างมั่นใจพร้อมกับเอ่ยแย้งเรื่องวันที่วรรณวลีเดินทางแล้วเขาไปส่งไม่ทันเพราะเกิดเหตุขัดข้องเล็กน้อยไปถึงก็เจอทุกคนกำลังจะกลับพอดี อธิบายเหตุผลแล้วพ่อแม่ของวรรณวลีดูจะเข้าใจ แต่พ่อของเขาต่างหากที่ยังไม่อยากจะเชื่อ ถึงขนาดตั้งข้อสันนิษฐานว่าเขาจงใจมาช้ามากกว่า

“พูดเมื่อไหร่ก็ไม่เชื่อ ไปๆ รีบไปเถอะเดี๋ยวจะไม่ทัน พ่อก็จะรีบไปเหมือนกัน สองคนนั้นโทร.ถามแล้วถามอีก ไปๆ”

ว่าแล้วนายอนิวัตต์ก็ก้าวขึ้นไปนั่งรถบัสชายบนรถ ด้านพศวัตเองก็ก้าวขึ้นไปนั่งประจำตำแหน่งคนขับแล้วค่อยๆ เคลื่อนรถออกจากบ้านไปจอดที่หน้าบ้านกิตติวิภา ที่มีรถของสองสามีภรรยาซึ่งทั้งสองคงพอจะรู้เรื่องคร่าวๆ จากพ่อของเขาตอนที่โทร.ตามระหว่างรอเขาจอดรออยู่

ร่างสูงของพศวัตเปิดประตูลงจากรถแล้วรีบเดินตรงไปคุยพร้อมทั้งขอโทษขอโพยนายอายุกับภรรยาทันที ในขณะที่นายอนิวัตต์ลงจากรถอีกคันไปขึ้นนั่งอีกคันด้วยสีหน้าที่ไม่ค่อยจะพอใจนัก เพราะกลัวลูกชายจะซ้ำรอยเดิมอีกครั้ง อีกทั้งฐานะที่ว่ายังเกี่ยวกับผู้หญิงอีก

“คุณน้ำครับ ผมขอโทษนะครับที่ไปสนามบินพร้อมคุณน้ำทั้งสองคนไม่ได้ พ่อติมีเรื่องที่ต้องไปจัดการนิดหน่อยเดี๋ยวจัดการเสร็จผมจะรีบตามไปนะครับ คิดว่าคงทัน”

“ไม่เป็นไรหรอกน้ำเข้าใจ และอีกอย่างเวลามีถมเถ”

นายอายุบอกรับด้วยรอยยิ้ม ซึ่งก็ไม่ต่างกับคนเป็นภรรยาที่ยิ้มพร้อมกันพยักหน้าให้กับชายหนุ่มอย่างต้องการบอกว่าไม่เป็นไร เห็นอย่างนั้นแล้วพศวัตก็ยิ้มตอบพร้อมกับยกมือไหว้ขอบคุณผู้ใหญ่ทั้งสองที่เข้าใจก่อนจะผละไปขึ้นรถแล้วขับบึ่งออกไปด้วยความเร็วค่อนข้างสูง

หัวใจบนรัก

“มีเรื่องทุกทีสิน่า”

นายอนิวัตต์ไต่เอียงขึ้นพลางสายศีรชะ ขณะที่สายตาก็มองตามท้ายรถเมอร์เซเดสเบนซ์สีบรอนซ์ของพศวัต แล้วไม่รู้ทำไมเขามีลางสังหรณ์ว่า ลูกชายของตนจะพลาดการไปรับวรรณวลีเหมือนกับคราวที่ไปส่งหญิงสาวไปต่างประเทศ ทั้งที่ดูจากเวลาและแผนการคร่าวๆ ที่ได้ยินจากลูกชายก็น่าจะทัน

“ช่างเถอะก็คนมันมีฤทธิ์จริงๆ นี่นา และเจ้าพตจะมาทันหรือไม่ทันก็ไม่เห็นเป็นไรหรอก อย่างน้อยก็ยังมีพวกเราที่ไปรอรับัยเบียร์วอยู่แล้วนี่”

สิ้นเสียงของนายอายุรธก็ค่อยๆ เคลื่อนตัวออกมุงหน้าไปยังสนามบินสุวรรณภูมิ ภายในรถที่ก่อนหน้านี้มันเจียบไปพักใหญ่ก็ตั้งขึ้นมาอีกครั้ง หลังจากนายอนิวัตต์เปิดประเด็นเรื่องของวรรณวลีขึ้นมาว่าอยากเห็นหน้าของหญิงสาวเร็วๆ จากที่หลายปีที่ผ่านมาเห็นแค่ภาพที่ถูกส่งเข้ามาทำให้ดูเท่านั้นและเท่าที่เห็นดูเหมือนวรรณวลีจะโตและเปลี่ยนไปค่อนข้างมากเลยทีเดียว ซึ่งผิดกับคนเป็นพ่อแม่ที่มันบินไปเยี่ยมลูกสาวไม่ได้ขาดอย่างน้อยปีหนึ่งก็สามถึงสี่ครั้งเลยไม่ค่อยรู้สึกถึงการการเปลี่ยนแปลงของลูกสาวอยู่เท่าไรจึงได้แต่หัวเราะชอบใจ

และแล้วลางสังหรณ์ของนายอนิวัตต์ก็เป็นจริง ตั้งแต่ลงจากเครื่องที่สนามบินจนกระทั่งตอนนี้หญิงสาวได้กลับมาถึงบ้านเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พศวัตก็ยังไม่โผล่หน้ามา มีโทรศัพท์มาครั้งเดียวตอนที่ตนและทุกคนกำลังนั่งรถกลับบ้านขอโทษด้วยที่ปลิกตัวไปไม่ทันตามที่ได้สัญญาเอาไว้ เพียงเท่านั้นก็วางสาย และจากน้ำเสียงนายอนิวัตต์พอจะจับได้ว่า บุตรชายของตนนั้นคงอยู่ในอารมณ์ที่เรียกได้ว่าหงุดหงิดพอสมควร

“โธ้ย! คิดถึงบ้านจริงๆ เลย... ในที่สุดก็ได้กลับมาเสียที”

ร่างบอบบางดูไม่ต่างจากเมื่อก่อนมากนัก แต่ต่างก็ตรงที่ตอนนี้

หญิงสาวดูสูงขึ้นและเป็นสาวเต็มตัวมีส่วนเว้าส่วนโค้งอย่างผู้หญิงคนหนึ่งควรจะมัววุ่นเข้าไปกางแขนหมุนตัวอยู่กลางห้องรับแขก ที่ตอนนี้มีคนรับใช้สี่คนมานั่งรอต้อนรับการกลับมาของคุณหนูของบ้าน

“สวัสดิ์ค่ะทุกคน”

หญิงสาวหันไปทักทายคนรับใช้ทั้งสี่คนที่นั่งพับเพียบรออยู่ข้างๆ โซฟาด้วยรอยยิ้ม และไม่ลืมที่จะยกมือไหว้คนที่อายุมากกว่าอย่างไม่ถือตัว

“สวัสดิ์ค่ะคุณหนูยินดีต้อนรับกลับบ้านนะคะ...ว่าแต่ก่อนคุณหนูสวยแล้ว กลับมาคราวนี้คุณหนูโตเป็นสาวเต็มตัวยิ่งสวยขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าเลยนะคะ งานนี้สงสัยหวั่นไหวบ้านไม่ไหวแน่ๆ ใช่ไหมคะคุณผู้หญิง”

“ช่างเจรจาละเรา แยกย้ายกันไปทำงานได้แล้ว”

นางอมลวรรณไล่เหล่าคนใช้เสียดูแต่ก็ไม่ได้จริงจังนัก พลังพิศมอมบุตรสาวแล้วนางก็เห็นด้วยกับสิ่งที่คนรับใช้เก่าแก่พูดว่าวรรณวิสนั้นสวยขึ้นกว่าเดิมมาก ไม่ใช่เด็กกะโปโลอย่างเช่นวันวานแล้ว

“ผมเห็นด้วยนะว่าหนูเปรียบดูเป็นสาวและสวยขึ้นมาก เห็นในภาพว่าสวยแล้วตัวจริงสวยยิ่งกว่า นี่ลุงอยากให้เจ้าพตมาเห็นจริงๆ เมื่อเข้านั้นนะเขายังเรียกว่าเราเป็นเด็กกะโปโลเหมือนเดิมอยู่เลย”

ทำยประโยคนายอนิวัตตีหันไปพูดกับวรรณวิสนั่งกอดแม่ริมฝีปากสีหน้าที่เรไรว่าเมื่อครู่หม่นลงเล็กน้อย เมื่อได้ยินชื่อพตวัต ผู้ชายที่จนถึงตอนนี้เธอก็ยังมีความรู้สึกดีๆ ให้เขาไม่เสื่อมคลาย ทั้งที่เมื่อหลายปีที่แล้วเธอคิดว่าความรู้สึกนี้เป็นความรู้สึกของเด็กสาวช่างฝัน แต่มันไม่ใช่เลยเธอลองแม้กระทั่งคบกับคนอื่น แต่ปรากฏว่าความรู้สึกนั้นมันก็ยังคงอยู่ไม่จางหาย ไม่รู้และไม่เข้าใจเหมือนกันว่าบักโจจะอะไรหนักหนากับแค่ ‘ตาแก่ปากร้าย’ คนหนึ่งที่ไม่คิดจะสนใจใยดีเธอเลยสักนิดเดียว ตอนเดินทางไปเรียนต่อก็ไม่ไปส่ง ตอนกลับมาก็ไม่ไปรับทั้งที่เขารับปากพ่อของเขาเป็นมั่นเป็นเหมาะ ช่างเป็นผู้ชายที่เชื่อไม่ได้และมีดีแค่หลอเท่านั้นจริงๆ

หัวใจบนรัก

“สงสัยในสายตาที่พืพตเบรียวก็คงเป็นแค่เด็กกะโปโลมังคะ แต่ก็ช่างเถอะใครจะยังมองว่าเบรียวเป็นเด็กกะโปโลก็ช่าง แต่ความเป็นจริงแล้วเบรียวผ่านช่วงเวลานั้นมาหลายปีแล้ว ก็ตอนนี้เบรียวอายุ 23 ปีไม่ใช่เด็กแล้วนี่คะ”

พุดจวบวรรณวลีก็ยึดตัวขึ้นเอามือเท้าสะเอวพร้อมกับเชิดหน้าลอยไปมา เพื่อให้ทุกคนในที่นั้นได้พิจารณาว่าสิ่งที่เธอพูดมานั้นมันเป็นเรื่องจริง

“จ้า... ลูกพี่อะโตเป็นสาวแล้ว แล้วอย่างนี้มาช่วยงานพ่อได้หรือยังละ หรือว่ายังพักผ่อนไม่พอหรือว่าจะเรียนต่อโท”

“เรื่องเรียนคงเก็บไว้ก่อนคะ ส่วนเรื่องไปช่วยงานคุณพ่อก็ยังก่อนเช่นกันคะ”

วรรณวลีส่ายหน้าตอบปลางอมยิ้มยัยน์ตากลมโตพราวระยับ อย่างคนกำลังมีความคิดเจ้าเล่ห์ผู้ดีขึ้นมาในสมองน้อยๆ

“อ้าว...”

นายอายุธตรงเสียงหลงทำหน้าที่เลอหลอ ขณะที่คุณเป็นภรรยา หัวเราะออกมาน้อยๆ ไม่ได้ว่าอะไรหากวรรณวลีจะมาหยุดพักเที่ยวเล่นที่เมืองไทยอีกสักพัก แม้ตอนอยู่ที่อังกฤษหญิงสาวจะพักยาวมาแล้วเป็นปี แต่นั่นก็ไม่เรียกว่าพักเสียทีเดียว เพราะต้องช่วยงานที่ร้านอาหารของคนเป็นน้ำอยู่ตลอด

“เอาเป็นว่าแม่อนุญาตให้เราเที่ยวเล่นอีกสักเดือนสองเดือนพอ หลังจากนั้นหนูต้องเขาไปเรียนรู้งานกับคุณพ่อนะลูก จะมาแวะเที่ยวเล่นอยู่ตลอดไปไม่ได้หรอก เข้าใจไหม”

วรรณวลีหันไปยิ้มหวานให้กับคนเป็นแม่ แล้วส่ายหน้าอีกครั้งโดยไม่พูดอะไร ทำให้นางอมลวรรณเข้าใจไปว่าให้พักเที่ยวเล่นเดือนสองเดือนไม่พอ นางจึงส่งสายตาดูให้บุตรสาว เห็นอย่างนั้นวรรณวลีก็เข้าใจแล้วละว่าคนเป็นแม่เข้าใจเธอผิด

“ไม่ใช่อย่างที่คุณแม่คิดเสียหน่อย เบ็รี่ยวจะยังไม่ไปเรียนรู้งานกับคุณพ่อและไม่หยุดเที่ยวเล่นอย่างที่คุณแม่เสนอมา แต่...”

หญิงสาวหยุดพูดแล้วกวาดสายตาทที่ทอประกายความขี้เล่นออกมามองทุกคนที่ต่างจ้องและรอฟังการตัดสินใจของเธอด้วยใจจดจ่อ

“แต่เบ็รี่ยวจะไปหาประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นสักพักใหญ่ๆ ก่อนนะคะ จากนั้นค่อยมาเรียนรู้อะช่วยงานคุณพ่อทีหลัง คุณพ่อคุณแม่อนุญาตเบ็รี่ยวนะคะ”

สองสามีภรรยา รวมไปถึงนายอนิวัตต์ต่างหันมามองหน้ากัน เหลือหลา ขณะที่วรรณวิมลนั่งจิกขีมนั่งรอคำอนุญาตตาแป๋ว

“ไปทำงานหาประสบการณ์ที่อื่น...มันก็ดีนะ แต่ที่อื่นใกล้ๆ ได้ไหม ถึงจะบอกว่าเราโตแล้วแต่พ่อก็อดเป็นห่วงไม่ได้อยู่ดี”

คนเป็นพ่อต่อรองด้วยสีหน้าเป็นกังวลเล็กน้อย ซึ่งก็ไม่ต่างกับนางอมลวรรณ ก็อย่างว่าถึงลูกจะโตและอายุมากแค่ไหนในสายตาของคนเป็นพ่อแม่ลูกยังคงเป็นเด็กเสมอ ดังนั้นนายอนิวัตต์ที่ดูจะเข้าใจสองสามีภรรยาเป็นอย่างดีจึงมีข้อเสนอแนะ

“งั้นเอาอย่างนี้ดีไหม หนูเบ็รี่ยวไปทำงานที่บริษัทของลุงก่อนเป็นไงดีไหม ที่บริษัทอื่นแต่เจ้าของไม่ใช่คนอื่นเข้าเงื่อนไขหรือเปล่า”

นายอนิวัตต์ถามความคิดเห็นสามพ่อแม่ลูก สองสามีภรรยารีบพยักหน้าและเปิดขีมือออกมาอย่างเห็นด้วยที่สุด ในขณะที่วรรณวิมลทำสีหน้าแปลกๆ

“ดีเลยคะ ตกลงนะลูกได้คนเก่งอย่างตาพตสอนงานด้วย”

“มะ...มันจะดีเหรอกะ สำหรับเบ็รี่ยวไม่มีปัญหา แต่จะไม่รอกถามความสมัครใจของพี่พตดูก่อนเหรอกะ”

ถามอย่างเสียงอ่อยอย่างไม่แน่ใจ

“ดีที่สุด!”

หัวใจบนรัก

ผู้สูงวัยทั้งสามตอบเป็นเสียงเดียวกันอย่างพร้อมเพรียงโดยไม่ได้
นัดหมาย จากนั้นต่างก็หันมาสบตากันอย่างหมายมาดอะไรบางอย่าง

“เรื่องเจ้าพ่อตลุงคิดว่าคงไม่มีปัญหาอะไรหรอก คนกันเองทั้งนั้นนี่
และอีกอย่างไปทำแค่ชั่วครวรเท่านั้นเอง แต่จะทำถาวรลุงก็ไม่ว่านะ”

เอ่ยจบนายอนิวัตต์ก็หัวเราะอย่างชอบใจก่อนจะหันไปยกคิ้วให้กับ
นายอายุธและภรรยาที่นั่งอมยิ้มชอบใจอย่างรู้กัน

และในเวลาต่อมาคำตอบที่ถูกกลั่นกรองและคิดทบทวนดีแล้ว ที่
ออกจากปากของวรรณวลีก็แทบทำเอาผู้สูงวัยทั้งสามแทบอยากจะลุกขึ้น
มาให้อึ้ง

“ถ้าทุกคนเห็นว่าดีและไม่มีปัญหา เป็นอันว่าเบรียวตกลงจะไป
ทำงานกับพี่พดะ”

ตอนที่ 2 ฉันไม่ใช่เด็กกะโปโลแล้วนะ

“ได้ยินแว่ว ๆ ว่ามีใครพูดถึงกำลังนินทาอะไรผมหรือเปล่า
ครับ”

เสียงถามนุ่มนวลที่ดังแทรกขึ้นมาทำให้ทุกคนที่นั่งคุยกันหันไป
มองร่างสูงของคนมาใหม่เป็นตาเดียว และในจังหวะนั้นเองทำให้สายตา
ของคนมาใหม่อย่างพศวัตสบเข้ากับสายตาของสาวสวยคนหนึ่ง ที่เขาแสน
จะคลั่งคล้ายคล้ำคลว่าเธอคนนี้เหมือนใครกันนะ คือเข้มทั้งสองขมวดมุ่น
อย่างครุ่นคิดหากแต่เขาก็ยังคงก้าวเดินเข้าไปใกล้เรื่อยๆ ขณะที่ตาก็ยังจับ
จ้องดวงหน้าสวยไม่วาง จนกระทั่งหญิงสาวเปิดยิ้มให้เพียงเท่านั้นพศวัตถึง
กับชะงักยั้งนิ่งซึ้ง

“ยัยเปรี๊ยะ...”

ขอตัวไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะคะ เสร็จแล้วจะได้มาช่วยเป็นลูกมือคุณแม่ทำกับข้าวเย็นนี้”

“ไม่นอนพักสักนิดล่ะลูก นั่งเครื่องมาตั้งหลายชั่วโมงไม่เหนื่อยหรือไง”

นายอายุช้อยถามพลางลูบผมที่แต่ก่อนยาวตรงดำขลับ หากตอนนี้กลับข้อมสีทองและตัดเล็กน้อยตามแฟชั่นของลูกสาวอย่างเป็นทางการ

“พอกลับถึงบ้านความเหนื่อยความง่วงก็หายเป็นปลิดทิ้งเลยล่ะคะ เปรี้ยวขอตัวเลยแล้วกันนะคะ”

หญิงสาวบอกพลางส่งยิ้มให้กับทุกคนไม่ได้เจาะจงใครเป็นพิเศษ หากแต่สายตา นั้นจะจ้องใบหน้าคมเข้มที่ในสายตาของวรรณวิฑูเหมือนชายหนุ่มจะคงความหล่อเหลาเอาไว้ไม่เปลี่ยนแปลงนานว่าใครเพื่อนเล็กน้อย ก่อนจะถูกแล้วเดินขึ้นห้องไป โดยมีสายหิ้งสี่คู่มองตามแผ่นหลังบอบบางไปด้วยความรู้สึกที่ต่างกันไป

“ไฉนเห็นน้องแล้วเป็นใจ ไม่ใช่เด็กกะโปโลอย่างที่ป้ามาสาเอาไว้แล้ว ไช้ไหมล่ะ”

นายอนิวัตต์ถามพลางตบไหล่กว้างของลูกชายที่ยังไม่ละสายตาจากร่างบอบบางของวรรณวิฑูแรงๆ นั้นทำให้พศวัตถึงกับสะดุ้งหันมายิ้มแหยๆ ก่อนจะรีบหาคำพูดมากลบเกลื่อนอย่างกลั้วโดนจับได้

“ตัวโตแต่ก็ไฉ่ว่านิสสัยจะโตด้วยนี่ครับ”

“ไฉ่พต!”

นายอนิวัตต์เรียกลูกชายเสียดู ผิดกับพ่อแม่ของหญิงสาวที่ต่างพากันอมยิ้มและหลุดหัวเราะออกมาเบาๆ อย่างไม่ถือสา แต่ถึงอย่างนั้นพศวัตก็รู้ตัวว่าตัวเองไม่ควรพูด

“เอ่อ...ผมขอโทษนะครับ ที่ผมแผลอกไปหน่อย ผมแค่คิด แต่ไม่ได้ว่าเปรี้ยวจะเป็นอย่างที่ผมพูดนะครับ”

หัวใจบนรัก

ชายหนุ่มยกมือไหว้อย่างขอลุแก่โทษ แม้จะเห็นได้ว่าสีหน้าของผู้สูงวัยทั้งสองนั้นยังคงยิ้มแย้มสดใส ไม่ได้มีร่องรอยของความขัดข้องใจกับคำพูดของเขาก็ตามที่

“ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ มันอาจจะเป็นอย่างที่พูดว่ามาก็ได้ ยังไงเวลาทำงานด้วยกันถ้าน้องทำตัวอแงเป็นเด็กไม่รู้จั๊กโต พตก็ช่วยอบรมสั่งสอนน้องให้หน้าด้วยแล้วกันนะจ๊ะ”

ได้ที่นางอมลวรรณก็พูดฝากฝังลูกสาวเสียเลย ซึ่งก็ทำเอาคนมาที่หลังและยังไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรเลยอย่างพศวัตถึงทำหน้าที่ มองคนนั้นที่คนนี่ที่ก่อนจะมาจบลงที่คนเป็นพ่อ

“มะ...หมายความว่าไงครับ”

“ก็หมายความว่าพ่อจะให้หนูเปรี้ยวไปทำงานกับแกไงละ”

คนเป็นพ่อบอกยิ้มๆ ซึ่งก็แน่นอนว่าสีหน้าต่างจากคนฟังมากมาย

“หึ! ทำงานกับผม”

พศวัตดูทานเสียงหลง เปิดตากว้างมองผู้สูงวัยทั้งสามอย่างตกใจและเมื่อตั้งสติได้ก็รีบหันไปยิ้มแห้งๆ ก็มศีรชะเป็นการขอโทษให้กับสองสามีภรรยาทันที อย่างรู้ว่าตัวเองเสียมารยาทอีกแล้ว ที่ไปทำท่าที่ราวกับรังเกียจจริงอนที่ลูกสาวของพวกเขาจะไปทำงานกับเขา ทั้งที่ใจจริงแล้วไม่ได้รังเกียจอะไรเลย หากแต่มันกะทันหันจนเขาตั้งตัวไม่ติดต่างหาก

“ติดปัญหาอะไรหรือเปล่าพต ถ้าไม่สะดวกน้ำก็จะไม่รบกวนละนะเดี๋ยวจะไปฝากให้ยัยเปรี้ยวทำงานที่บริษัทของเพื่อนคนอื่นดูก็ได้ ไม่ว่ากันอยู่แล้ว”

นายอายุรบอกด้วยรอยยิ้ม ทั้งน้ำเสียงและสีหน้าบ่งบอกได้ว่าไม่ได้มีความขัดข้องใจหากอีกฝ่ายจะไม่รับบุตรสาวไปทำงานด้วย ทำให้พศวัตรีบแก้ไขความเข้าใจผิดเป็นพลัน

“มะ...ไม่มีปัญหาครับ ผมแค่ตกใจนิดหน่อยเท่านั้นเองครับ...ผม

กลัวแต่ว่าเบรียวต่างหากที่จะไม่อยากทำงานกับผม”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงเพราะก่อนที่พตจะมาเบรียวเขารับปากแล้ว และตอนนี้พตเองก็ไม่มีปัญหาเช่นกัน เขาเป็นว่าตกลงตามนี้แล้วกันนะ ยังไงลูกก็ขอฝากสอนงานยัยเบรียวลึกลับเดือนสองเดือนจะให้ทำตำแหน่งไหนอะไรยังงั้นก็ไม่ขัดข้องแล้วแต่พตจะพิจารณาเห็นชอบ นำให้สิทธิ์เต็มที่ไม่ต้องเกรงใจว่าคนกันเอง”

“ได้ครับ”

ชายหนุ่มรับคำเสียงหนักแน่น

“น้ำขอบใจนะ ถ้าได้คนเก่งๆ อย่างพตช่วยดูแลและสอนงาน น้ำก็โล่งใจได้มากโขเลยละ อย่างน้อยก็ไม่ใช่คนอื่นคนไกล”

“ผมจะพยายามสอนเต็มที่แล้วกันนะครับ”

“ดีจ้ะ ยังไงเย็นนี้ทั้งสองคนก็อยู่ทานข้าวเย็นด้วยกันที่นี้เลยแล้วกันนะ นานแล้วที่เราไม่ได้ทานข้าวด้วยกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตาอย่างนี้”

“ก็ดีเหมือนกันนะครับ ทั้งที่บ้านเราก็ใกล้กันแค่นี้เอง แต่ผมกลับไม่ได้ทานอาหารฝีมือคุณน้ามานานแล้ว เพราะมัวแต่ยุ่งๆ กับงานจนหาเวลาไม่ได้คุณน้าเชิญที่ไรเป็นต้องได้ปฏิเสธทุกที”

“จ้ะต่อไปก็รีบเคลียร์งานและแวะมาทานบ่อยๆ นะจ้ะ ว่าแต่วันนี้ต้องการเพิ่มเมนูไหนเป็นพิเศษหรือเปล่าจ้ะ”

สองพ่อลูกมองหน้าคล้ายกับปรึกษากันทางสายตาดึกน้อย ก่อนต่างคนต่างยิ้มและหันมาสายศิระชะ

“ไม่มีหรอกครับ เพราะฝีมือการทำอาหารของคุณน้าวรรณชั้นเทพทำอะไรก็อร่อยเหาะทุกอย่างอยู่แล้ว”

“แหม...ปากหวานจริงๆ นะเรา เขาเป็นว่าตอนนี้หนุ่มๆ นั่งคุยกันไปก่อนนะ แม่ครัวฝีมือชั้นเทพขอตัวไปแสดงฝีมือก่อน และถ้ายัยเบรียวลงมาบอกให้ตามเข้าครัวไปเลยนะคะ”

หัวใจบนรัก

เอ่ยจบนางอมลวรรณก็ลุกขึ้นเดินเข้าครัวอย่างอารมณ์ดีที่สุดในรอบหลายปี ปล่อยให้หนุ่มต่างวัยได้นั่งพูดคุยกันตามประสาผู้ชาย

และตอนนี้เนื้อที่สามหนุ่มต่างวัยได้อยู่กันตามลำพัง การคุยกันประสาผู้ชายก็เริ่มต้นขึ้น โดยนายอนิวัตต์ก็ยกเอาเรื่องฐานะของพศวัต ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้ชายหนุ่มไปรับวรรณวลีที่สนามบินพร้อมทุกคนไม่ทันขึ้นมาล้อเล่นล้อเลียนกันอย่างสนุกปาก โดยไม่รู้ว่เจ้าของร่างบางในชุดเสื้อยืดกางเกงขาสั้นเดินลงบันไดมาทันพอจะได้ยินบางช่วงบางตอนของการสนทนาเข้าทำให้หญิงสาวได้ทราบถึงเหตุผลที่พศวัตไม่ไปรับเธอที่สนามบิน ว่ามันเกิดจากผู้หญิงที่ชื่อฟ้านี่เอง ด้วยความฉุนและน้อยใจ จากที่ตอนแรกคิดว่าจะเดินเข้าไปหาคนเป็นพ่อก่อน ก็เกิดเปลี่ยนใจเดินเลียวเข้าห้องครัวเลยทันที

หลังจากบรรยากาศการรับประทานอาหารมื้อเย็นที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มและความสุขของทุกคน ที่ได้มาอยู่กันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตากันอีกครั้งเหมือนเมื่อหลายปีก่อนผ่านพ้นไป สองพ่อลูกอย่างพศวัตและนายอนิวัตต์ก็นั่งพูดคุยกับเจ้าบ้านอยู่พักใหญ่ เมื่อเห็นว่าตึกแล้วจึงขอตัวกลับ โดยมีวรรณวลีเป็นคนเดินไปส่ง

“เรื่องงานจะเริ่มวันไหนก็บอกพี่เขาได้นะ”

นายอนิวัตต์หยุดยืนตรงซุ้มประตูที่เชื่อมต่อระหว่างอาณาเขตของบ้านการันยภาสกับบ้านกิตติวราหันทมาพูดกับวรรณวลีด้วยรอยยิ้มอบอุ่น ทำให้ดวงตากลมโตเหลือบไปมองร่างสูงของพศวัตเล็กน้อย ก่อนจะหันมายิ้มพร้อมกับตอบผู้สูงวัยสั้นๆ ว่า

“ค่ะ”

“เออ...พ่อเข้าบ้านไปก่อนแล้วกันนะครับ ผมขอคุยกับเบียร์วต่ออีกนิดหน่อยแล้วผมจะตามไป”

พศวัตที่ยืนเงียบไม่มีคนสนใจ แทบจะกลายเป็นอากาศธาตุไปแล้วเอ๋ยขึ้น นายอริวัตต์เล็กคิ้วมองลูกชายของตัวเองและวรรณวลีเล็กน้อยก่อนจะกดยิ้มพร้อมกับพยักหน้า

“งั้นลุงขอตัวเข้าบ้านก่อนนะ”

“ราตรีสวัสดิ์นะคะคุณลุง”

ผู้สูงวัยพยักหน้ารับพร้อมกับยิ้มน้อยๆ ก่อนจะหมุนตัวเดินผ่านซุ้มประตูเข้าบ้านของตัวเอง ทิ้งให้หนุ่มสาวได้คุยกันตามลำพัง

“คุณบอกว่าจะคุยกับฉันนี่เรื่องงานหรือเปล่าคะ คุณคงไม่อยากจะให้ฉันไปทำงานด้วยอย่างที่รับปากคุณลุงและพ่อกับแม่ไว้ใช่ไหมคะ”

วันที่ที่ร่างสูงของนายอริวัตต์เดินลับสายตาไป วรรณวลีก็เปิดฉากชิงพูดขึ้นก่อน และการแทนตัวที่แสนจะห่างเหินของวรรณวลีก็ทำให้พศวัตถึงกับขมวดคิ้วมุ่น ‘คุณกับฉัน’ อย่างนั้นหรือ พศวัตครางในใจอย่างรู้สึกเจ็บแปลกๆ ในอก “เปรี๊ยะวโกรธพี”

ชายหนุ่มสันนิษฐาน และคิดว่าสาเหตุคงเกิดมาจากที่เขาไม่ไปส่งเธอในวันเดินทางไปเรียนต่อ แถมไม่ไปรับในวันที่เธอเดินทางกลับมา แต่ทั้งหมดทั้งมวลนั้นมันมีเหตุและผล ที่ตัวเขาเองก็ไม่คาดคิดว่ามันจะเกิด

อย่างวันที่วรรณวลีจะเดินทางไปเรียนต่อที่ต่างประเทศวันนั้นเขาอุตส่าห์เคลียร์งานและออกจากบริษัทเร็วกว่าทุกวัน ถึงอย่างนั้นมันก็ยังช้ากว่าที่คิดเอาไว้ไปเกือบครึ่งชั่วโมง ดังนั้นด้วยความที่กลัวไม่ทันเขาจึงค่อนข้างร้อนรน และความร้อนรนนั่นเอง ทำให้การขับรถของเขาค่อนข้างเร็วและขาดความระมัดระวัง ในที่สุดก็เกิดอุบัติเหตุไปเสยเอาท้ายรถเก๋งของคุณป้าซีไว้วายคนหนึ่งเข้าจนได้

จากเหตุการณ์นั้นทำให้เขาเสียเวลากับการพูดคุยตกลงกับคุณป้ามหาภัยและโทร.เรียกประกันไปค่อนข้างนาน ก่อนจะเรียกแท็กซี่ตรงไปที่สนามบินทันที แต่ใครจะคิดว่ามันจะช่วยข้าช่วยซ้อนต่อเนือง

หัวใจบนรัก

อย่างนี้ แท็กซี่คันที่เขาโดยสารเกิดยางแตก หลังจากที่เขาขึ้นมานั่งและวิ่งพันไฟแดงมาได้แค่สามไฟแดงเท่านั้น แม้จะอารมณ์เสียกับสิ่งที่เกิดขึ้นแต่เขาก็ต้องลงและเรียกแท็กซี่คันใหม่ แต่ไม่น่าเชื่อว่ารถแท็กซี่ที่เคยเห็นวิ่งกันให้วุ่นบนท้องถนนและว่างเกือบทุกคัน มาตอนนี้มันหายากยิ่งกว่าเพชร มีน้อยแถมทุกคันไม่ว่างเลย เวลาผ่านไปเรื่อยๆ ยิ่งใจร้อนเวลาก็เหมือนจะยิ่งเดินเร็ว สุดท้ายแม้เขาจะสามารถหาแท็กซี่ไปที่สนามบินได้แต่ด้วยสภาพการจราจรบนท้องถนนที่รถเยอะติดไฟแดงทุกแยกที่มีสัญญาณไฟจราจร ไล่ที่ไฟเขียววิ่งผ่านฉลุยไม่มี และบวกกับเวลาที่เสียไปเพราะเหตุการณ์ต่างๆ ในที่สุดก็ไปส่งวรรณวลีไม่ทัน แกรมโทรศัพท์มือถือที่พกมาแค่เครื่องเดียวก็แบตเตอรี่อ่อน เพียงแค่โทร.เรียกประกันพุดกันเกือบจะไม่รู้เรื่องก็ดับสนิท ทำให้เขาไม่สามารถติดต่อใครได้

ส่วนวันนี้เป็นวันที่วรรณวลีเดินทางกลับและเขาคิดเอาไว้ว่าจะเป็นการแก้ตัว แต่สุดท้ายก็เกิดเรื่องขึ้นจนได้ เมื่อรถของอชิรญาหรือฟ้าผู้หญิงที่เขาควงอยู่เกิดยางแตกและได้โทร.ขอความช่วยเหลือจากเขา และเขาก็จำใจไปโดยก่อนไปก็วางแผนในการใช้เวลาเอาไว้เป็นอย่างดี แต่ดูเหมือนโชคชะตาจะเล่นตลกกับอีกแล้วเมื่อทุกอย่างไม่เป็นไปตามที่คิดและวางแผนเอาไว้ จากที่คิดเอาไว้ว่าจะส่งหญิงสาวขึ้นแท็กซี่จากนั้นเขาก็จะตรงไปที่สนามบิน อชิรญาก็ขอร้องให้เขาพาเธอไปทานข้าวก่อน โดยเธออ้างว่าหิวมากเพราะยังไม่ได้ทานข้าวเที่ยงเลย ดูเวลาแล้วถ้าทานอาหารที่ร้านใกล้ๆ แถวนั้นแล้วส่งเธอขึ้นแท็กซี่กลับบ้านคงทัน คิดไว้อย่างนั้นแต่พออชิรญาทานอาหารไปได้พักหนึ่งก็เกิดอาการปวดท้องขึ้นมากะทันหัน ตอนแรกเขาจะพาเธอไปส่งโรงพยาบาลแต่หญิงสาวกลับให้พาไปที่คลินิกใกล้ๆ เพราะปวดมาก

กว่าอชิรญาจะตรวจและรับยามาทานก็เสียเวลาไปพอสมควร คราวนี้ความคิดที่จะส่งเธอขึ้นแท็กซี่ก็เป็นอันต้องพับไป เพราะเขาคงไม่ใจร้าย

ขนาดที่จะให้คนป่วยกลับบ้านตามลำพังทั้งอย่างนั้น ในที่สุดเขาก็จำต้องขับรถพาหญิงสาวไปส่งที่บ้านด้วยตัวเอง ซึ่งบ้านของเธอก็อยู่คนละทิศละทางกับสนามบินเสียด้วยถึงรถจะไม่ค่อยติดมากเท่าไรที่สุดท้ายเขาก็ไปไม่ทันรับวรรณวลีอยู่ดี

“ฉันไม่มีเหตุผลหรือเรื่องอะไรที่จะต้องโกรธคุณนี่คะ”

วรรณวลียกแขนขึ้นกอดอกเข็ดหน้าตอบกลับด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบพร้อมกับเบือนสายตาที่ไม่ได้นิ่งเหมือนกับน้ำเสียงหนีไปทางอื่น

“ถ้าไม่โกรธทำไมต้องแทนตัวชะห่างเหิน ‘คุณกับฉัน’ มันไม่เข้ากับเราสองคนเลยนะ”

“ฉันคิดว่ามันเป็นสรรพนามที่เหมาะสมที่สุดแล้วล่ะคะ”

วรรณวลีสวนกลับด้วยน้ำเสียงราบเรียบเช่นเคย ก่อนจะถอนหายใจแล้วพูดตัก เมื่อพศวัตยังคงทำท่าจะคุยเรื่องการใช้สรรพนามที่ใช้เรียกกันระหว่างเธอกับเขา

“คุณบอกว่าจะคุยกับฉัน มันคงไม่ใช่เรื่องนี้หรอกใช่ไหม”

“ไม่ใช่”

“เรื่องงาน”

คราวนี้พศวัตพยักหน้ารับ ทั้งที่ยังคงไม่เคลียร์เรื่องที่หญิงสาวเปลี่ยนจากที่ในอดีตเคยเรียกเขาว่า ‘พี่’ มาตอนนี้เป็น ‘คุณ’ ที่ฟังดูแสนจะห่างเหินไปเสียแล้ว

“ฉันก็รีบว่ามาสิคะ ฉันจะได้รีบกลับไปพักผ่อนเสียที”

ว่าแล้วหญิงสาวก็บอปปากหาอย่างไม่ได้เสแสร้งหรือแก้งเร่งให้ชายหนุ่มคุยธุระให้เสร็จ หากแต่ตอนนี้เธอรู้สึกง่วงขึ้นมาจริงๆ เพราะตั้งแต่เดินทางมาถึงยังไม่ได้หลับสักงีบ

“พี่ก็แค่อยากถามเราเฉยๆ ว่าคิดยังไงถึงอยากไปทำงานกับพี่”

ถึงวรรณวลีจะเรียกแทนตัวเขากับเธอชะห่างเหิน แต่พศวัตก็เลือก

หัวใจบนรัก

ที่จะไม่บ้ำจี้ตามเขายังคงเรียกแทนตัวเองว่า ‘พี’ เหมือนแต่ก่อน

“ถามอย่างนี้หมายความว่า คุณไม่ยอมให้ฉันไปทำงานด้วยใช่ไหมคะ”

“พีพูดอย่างนั้นเมื่อไหร่กัน”

“ถึงไม่พูดแต่สีหน้าของคุณมันบ่งบอกตลอดเวลาว่ารู้สึกอย่างนั้น ฉันไม่ใช่เด็กอมมือนะ ถึงจะจะไม่รู้... แต่ก็เอาเถอะ ยังไงฉันก็คงยังไม่ไปทำงานอาทิตย์นี้หรอกนะคะ ถ้าคุณมีปัญหาไม่ยอมให้ฉันไปทำงานด้วยก็ไปคุยกับคุณลุงและพ่อแม่ของฉันเองแล้วกันนะคะ”

บอกพลางขีดหน้าขึ้นอย่างถือดีเหมือนไม่รู้สิกรู้สาอะไร หากแต่ข้างในเธอรู้สึกน้อยใจมากเลยที่เดียวที่สังเกตเห็นว่าไม่ว่าตอนอยู่ที่โต๊ะอาหารหรือตอนที่นั่งคุยกันที่ห้องนั่งเล่น เวลาที่พ่อแม่ของเธอหรือพ่อของเขาก็ตตามทีเผลยถึงเรื่องที่เขาจะไปทำงานกับเขา พศวัตจะต้องมีสีหน้าแปลกๆ เหมือนกำลังพยายามเก็บอาการเก็บความรู้สึกที่แท้จริงเอาไว้ และใช้ความรู้สึกนั้นก็ยังไม่พ้นความอึดอัดหรือลำบากใจเป็นแน่แท้

“มันไม่ใช่อย่างที่เรารู้สึกมาเสียหน่อย พีแค่กำลังคิดว่าจะให้เราไปช่วยงานตำแหน่งไหนดีถึงจะเหมาะกับคุณสมบัติของเราต่างหากเล่า เพราะเขาตามจริงตำแหน่งที่ว่างในบริษัทของพีมันไม่มีตำแหน่งไหนเหมาะกับคุณสมบัติของเราเลยนะ คือคุณสมบัติของเราน่ะมันสูงเกินตำแหน่งงานนะ”

พศวัตแก้ตัวเท่าที่คิดว่าฟังดูเข้าท่าและมีเหตุผลที่สุด ทั้งที่จริงแล้วเขาจะให้เธอมาเป็นผู้ช่วยก็ยอมได้ แต่เวลานี้วัรรณวลีเป็นสาวเต็มตัวและสวยผุดผาดจนเขาเองก็ยั้งรู้สึกหวั่นไหวแปลกๆ จึงกังวลว่าจะหักห้ามใจและปฏิบัติกับหญิงสาวได้อย่างเช่นวันวานหรือเปล่า

“ถ้าเรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วงคะ เพราะนั่นมันคือสิ่งที่ฉันต้องการ ฉันเลือกที่จะไปหาประสบการณ์จากบริษัทอื่นก็เพราะต้องการเป็นแค่

พนักงานธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้นไม่ต้องการสิทธิพิเศษที่เดินเหินไปไหนหรือทำอะไรก็มีแต่คนมาเอาใจ ทำอะไรก็ไม่ผิด ฉะนั้นถึงตำแหน่งที่คุณว่าว่างมันจะต่ำเตี้ยเรี่ยดินที่สุดในบริษัทฉันก็เต็มใจจะทำไม่มีปัญหาอยู่แล้ว ก็ดีเหมือนกันนะคะฉันจะได้เรียนรู้และสัมผัสกับงานและคนในหลายๆ ระดับด้วย”

ฟังหญิงสาวร่ายมาเสียยาวจบ พศวัตก็คิดยิ้มมุมปากพร้อมกับหัวเราะหึๆ ในลำคอ ก้าวเท้าเข้าชิดหญิงสาวอีกก้าว พร้อมกับยื่นใบหน้าหล่อเหลาที่เปื้อนไปด้วยรอยยิ้ม นัยน์ตาที่มีแววซุกซนขี้เล่นเข้าไปจนเกือบจะชิดใบหน้าสวยได้รูปของวรรณวลีที่ผงะและถอยหลังอย่างตกใจ

“ที่พูดมาน่ะแน่ใจนะว่าจะทำจริงๆ”

“นะ...แน่สิ คนอย่างฉันพูดคำไหนคำนั้นอยู่แล้ว ไม่เหมือน...ช่างเถอะ คุณมีธุระจะพูดกับฉันแค่นี้ใช่ไหมคะ ฉันจะได้ขอตัวไปนอนเสียที”

“เดี๋ยวลี พี่รู้นะว่าเรานะยังโกรธพี่เรื่องเมื่อหลายปีก่อนและเรื่องวันนี้อยู่ พี่ขอโทษที่ผิดคำพูดแล้วผิดคำพูดอีก แต่ทั้งสองครั้งเพื่ออธิบายได้นะ”

แม้จะไม่พูดออกมาตรงๆ และปฏิเสธว่าไม่ได้มีเรื่องโกรธเคืองเขา แต่จากคำพูดเมื่อครู่ทำให้พศวัตรู้ว่าเขาไม่ได้รู้สึกไปเอง อีกทั้งสิ่งที่เขาพูดออกมาก็รู้สึกผิดจริงๆ และเต็มใจจะอธิบายให้หญิงสาวได้รับรู้

แต่ดูเหมือนวรรณวลีจะไม่คิดอย่างนั้นเธอไม่อยากจะได้ยินคำแก้ตัวจากเขาและรู้ว่าวันนี้เขาไปรับเธอไม่ได้เพราะมีธุระกับผู้หญิงอีกคนที่คงจะสำคัญกว่าเด็กกะโปโลอย่างเธอ เธอก็ไม่อยากจะรับฟังอะไรทั้งนั้น

“ไม่จำเป็น คุณจะไปไหนมันก็สิทธิ์ของคุณไม่เกี่ยวกับฉันเสียหน่อย ดึกแล้วฉันขอตัวไปนอนก่อนนะคะ”

เอ่ยจบร่างบอบบางก็หมุนตัวจะเดินเข้าบ้าน แต่ก็ทำได้เท่านั้นเพราะมือใหญ่ของพศวัตมารั้งแขนเรียวเล็กของเธอเอาไว้เสียก่อน

“เดี๋ยวลีเบรียว”

หัวใจบนรัก

วรรณวลีซังก์ ก่อนจะเอี้ยวตัวกลับมามองแขนของตัวเองที่โดนชายหนุ่มจับและรั้งเอาไว้ แล้วรีบบิดสะบัดให้มันหลุดออกจากการเกาะกุมนั้นทันที เธอไม่ได้รั้งเกียรังงอนอะไรมากมายแต่รู้สึกคล้ายกับว่ามีกระแสไฟวิ่งผ่าน

“มีอะไรคะ”

เธอถามออกไปด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบคล้ายกับไม่รู้ลึกอะไรทั้งที่จริงแล้วใจเต้นตึกตัก พร้อมกับถอยหลังพยายามรักษาระยะห่างจากชายหนุ่มเล็กน้อย

ถึงอย่างนั้นพศวัตก็ไม่มีหระยั้งเดินยืมเข้าไปจับไหล่บางทั้งสองข้างของหญิงสาวเอาไว้ โดยไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะขัดขืน

“คุณจะทำอะไร ปล่อย...”

คำพูดต่อจากนั้นไม่สามารถหลุดออกมาจากลำคอของหญิงสาวได้ เมื่อพศวัตโน้มใบหน้าเข้าไปจุมพิตแผ่วเบาที่หน้าผากจนอย่างรวดเร็ว ปฏิกริยาที่เกิดขึ้นตอนนั้นคือร่างบอบบางได้แต่ยืนตัวแข็งทื่อ ดวงตากลมโตเบิกกว้างอย่างตกใจและคาดไม่ถึง

“ราตรีสวัสดิ์ ผืนดินจะยัยเด็กกะโปโล”

เอ่ยจบชายหนุ่มก็หมุนตัวเดินผละออกไปจนข้ามไปอยู่ในอาณาเขตของบ้านตัวเอง พศวัตก็เอี้ยวตัวกลับมามองอีกครั้ง เมื่อยังเห็นหญิงสาวยังอยู่ท่าเดิมจึงตะโกนล้อเสียดกิ้วหัวเราะ

“เฮ้ย ยืนนิ่งเลยไปนอนได้แล้วยัยเด็กกะโปโล”

“ฉันไม่ใช่เด็กซะหน่อยตาแก่บ้า!”

หลังจากสติสตั้งที่กระเจิดกระเจิงกลับเข้าไปที่เข้าทาง วรรณวลีก็ตะโกนโต้ตอบเสียดกิ้วอย่างไม่พอใจระคนอาย ก่อนจะหมุนตัวเดินกระพืดกระพืดเข้าบ้าน พยายามไม่ใส่ใจเสียงหัวเราะขบใจของอีกฝ่ายที่ตั้งไล่หลังมา

“ตาแก่บ้าเฮีย! มาหาว่าเราเป็นเด็กกะโปโล คอยดูแล้วกันจะทำให้
ถอนคำพูดนี้ให้ได้ ระวังตัวให้ดีเถอะไอ้พี่พต!”

ตอนที่ 3 ออกอาการ

วรรณวลีใช้เวลาว่างที่มี ก่อนอาทิตย์หน้าจะต้องไปเริ่มทำงานกับปศุสัตว์ด้วยการออกไปเดินเที่ยวห้าง ช้อปปิ้ง ดูหนัง ฟังเพลงกับกลุ่มเพื่อนเก่าสมัยมัธยมที่ยังคงติดต่อพูดคุยกันตลอด

และวันนี้ก็เป็นวันเสาร์ในช่วงกลางวันวรรณวลีไม่ได้ออกไปไหน เพราะคืนนี้หญิงสาวได้นัดรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ ในกีวนทุกคน ทั้งคนที่เจอกันแล้วและคนที่ติดงานยังไม่ได้มาเจอกันได้แต่พูดคุยผ่านโทรศัพท์ไปดื่มฉลองต้อนรับการกลับมาเมืองไทยแบบถาวรของเธอที่ผับดังแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นผับที่เมื่อสองสามวันก่อนเธอเคยไปนั่งฟังเพลงกับเพื่อนในกลุ่มบางคนมาแล้ว

“คุณพ่อคุณแม่เปรี้ยวไปก่อนนะคะ และคืนนี้เปรี้ยวขอกลับดึกคืน

หนึ่ง”

ร่างบอบบางที่เดินมานั่งลงข้างๆ คนเป็นแม่ยกนิ้วชี้ขึ้นมาประกอบ คำพูดก่อนจะฉีกยิ้มกว้างอย่างออต้ออน แม่เรื่องนี้เธอจะได้บอกนุพการีทั้งสองเอาไว้ตั้งแต่เมื่อเช้าแล้วก็ตามที่

“เรื่องนั้นพ่อไม่มีปัญหาหรอก แต่ชุดที่ใส่ล่ะพ่อกว่ามันดูเป้ไปหน่อยใหม่”

นายอายุตึงลูกสาวเสียงเข้ม วรรณวลีจึงลุกขึ้นยืน แล้วก้มลงมอง ชุดเดรสคล่องคอสีน้ำเงินใต้อกติดโบว์มีริบบิ้นยาวมาถึระบายกระโปรงที่ยาวเหนือเข่าขึ้นมาประมาถคืบหนึ่ง ก่อนจะหมุนรอบตัวเองซ้ำๆ อีกหนึ่งรอบให้คนเป็นพ่อได้เห็นทุกมุมว่ามันไม่ได้เป้เอย่างที่ท่านบอก

“เปรี้ยวว่าก็ธรรมดาณะคะ”

“ธรรมดาตรงไหน พ่อกว่าคอเสื้อลึกลงไปใหม่ และกระโปรงก็สั้นมากไป”

นายอายุธมองความยาวของกระโปรงแล้วเลยไปที่คอเสื้อที่พาดทับกันเป็นรูปตัววีคิดว่านลึกลงเห็นเนินอกโผล่มาเล็กน้อยแล้วส่ายหน้าอย่างบอกว่าในสายตาของท่านชุดนี้ไม่ผ่าน

“โธ่...คุณพ่อถ้าเปรี้ยวหน้าอกดูมๆ แล้วมันล้นทะลักออกมาถึว่าไปอย่าง แค่นี้เองหยวนๆ นะคะ ส่วนกระโปรงถึจะสั้นไปนิดแต่สบายใจได้คะ พ่อเพราะเปรี้ยวใส่กางเกงขาสั้นไว้ข้างใน”

ไม่พูดเปล่า เพื่อความสบายใจมีเอบางจึถลกกระโปรงขึ้นเล็กน้อยพอให้คนเป็นพ่อเห็นกางเกงขาสั้นสีดำพอดีที่ซ่อนอยู่ข้างใน

“แต่พ่อกว่า...”

“เอาเถอะนำคุณลูกเราก้ไม่ใช่เด็กๆ ะหน้อย และชุดนี้ฉันเองก็มองว่ามันไม่ได้เป้อะไรสักนิดแค่เช็กช้เล็กๆ เท่านั้นเอง...แล้วนี่ขั้บรดไปเองหรือเพื่อนมารับละ”

หัวใจบนรัก

นางอมลวรรณเคยปากแย้งความคิดของคุณพ่อที่ชี้แจงชี้แจง ลูกสาวคนเดียวอย่างเข้าใจในการแต่งตัวของวัยรุ่นสมัยใหม่อีกทั้งวรรณวลี ไปอยู่เมืองนอกตั้งหลายปีเรื่องการแต่งตัวก็เลยออกจะเปรี้ยวชนิดหนึ่ง แต่ตราบดีที่ไม่ไปจนเกินขอบเขตและอยู่ในขั้นที่รับได้นางก็คงไม่ว่ากัน และในตอนทำนางก็เลิกสนใจสามีที่นั่งหน้าบึ้งแล้วหันมาถามลูกสาวที่ตอนนี้อยู่มานั่งกอดเอวคนเป็นพ่ออย่างออดอ้อน

“ขับรถไปเองคะ เพื่อยัยพวกนั้นอยากจะไปต่อ ที่ห้องของใครคนใดคนหนึ่งเปรี้ยวจะได้ขอแยกกลับมาก่อนและจะได้ไม่ต้องรบกวนให้ใครมาส่งด้วย”

“จูนก็อย่าตีเมจจนเมาละเดี๋ยวจะขับรถกลับไม่ไหวหรือถ้าไม่ไหวจริงๆ ห้ามขับรถตัวเองเด็ดขาดโทร.มาหาพ่อ แล้วพ่อจะให้ใช้มิ่งไปปรับเข้าใจใหม่”

นายอายุรูกำซบอย่างเป็นห่วง ถึงอย่างนั้นเมื่อปลายตามองไปที่ชุดของลูกสาวครั้งใดท่านก็ยังคงถอนหายใจและส่ายหน้าไม่ชอบใจนัก แต่ถึงอย่างนั้นก็ทำอะไรไม่ได้มากกว่านี้

“เข้าใจค่า จูนเปรี้ยวไปก่อนนะคะ”

เอ่ยจบหญิงสาวก็หอมแก้มบุพการีทั้งสองคนละฟอด ก่อนแกว่งกุญแจรถซูปเปอร์มินิป้ายแดง ที่เมื่อวานบุพการีทั้งสองทำเซอร์ไพรส์ด้วยการพาเธอไปโชว์รูมเพื่อรับรถที่จองเอาไว้ ซึ่งเป็นรุ่นและสีที่เธอเคยเกริ่นๆ เอาไว้ว่าอยากได้เป็นของขวัญในวันที่ยื่นจบและเดินทางกลับเมืองไทย เดินออกจากบ้านไปอย่างอารมณ์ดี ผิดกับคนเป็นพ่อที่ออกอาการหงุดหงิดเกินกว่าเหตุทุกครั้งที่คุณเป็นลูกสาวจะออกไปเที่ยวกลางคืน

ทันทีที่วรรณวลีเคลื่อนรถเข้ามาจอดหน้าดับ เสียงโทรศัพท์

ในกระเป๋าทิ้งที่วางอยู่เบาๆข้างคนขับก็ตั้งขึ้น มือบางเื้อมไปคว้าแล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาพอเห็นชื่อเพื่อนในก๊วนโซว์หาก็เปิดยิ้มก่อนจะกดรับ

“ว่าไงยัยนึม”

รอกเสียงลงไปตามสายพร้อมกับขยับตัวลงจากรถแล้วล็อก ก่อนจะก้มดูความเรียบร้อยของตัวเองพลางขยับชุดให้เข้าที่เข้าทาง

“แค่นี้กะแก ฉันกำลังจะเข้าไปข้างในแล้ว”

วรรณวลีกดวางสาย แล้วหย่อนโทรศัพท์มือถือถือนั่นหันส้อมกลับลงไปไว้ในกระเป๋าทตามเดิม พร้อมกับรีบเดินตรงไปยังประตูทางเข้าผับที่เพื่อนๆ ในก๊วนรออยู่

ดวงตากลมโตที่ถูกบรรจงตกแต่งด้วยอายแชโดว์ไว้อย่างสวยงาม และวันนี้หญิงสาวอยากจะทำให้ดูเปรี้ยวชนิดหนึ่งสีที่ใช้จึงค่อนข้างเข้มกว่าปกติ กวาดสายตามองหากลุ่มเพื่อนและไม่นานริมฝีปากอ้อมก็ระบายยิ้มออกมา เมื่อฐานี๋ยหรือนิมสาวสวยหนึ่งในกลุ่มเพื่อนของเธอลุกขึ้นโบกมือเรียกพร้อมกับเดินเข้ามาหา

“ทางนี้ยัยเปรี้ยว”

“โทษที่มาช้าไปหน่อย แล้วนี่ทุกคนมาครบกันหมดยัง”

วรรณวลีเดินเข้าไปดวงแขนแล้วยื่นหน้าเข้าไปถามข้างๆ ไบหูของเพื่อนรัก เนื่องจากเสียงเพลงในนี้ค่อนข้างดัง ถ้าคุยกันธรรมดาอาจจะไม่ได้ยินหรือสื่อสารกันไม่เข้าใจ

“ครบหมดแล้วละ แกมาคนสุดท้าย...ว่าแต่คืนนี้สวยนะเธอ แอบเซ็กซี่เล็กๆ ด้วย แต่รูสึกผมยาวๆ ของแกจะบังจนเกือบมืด มีของดีก็โซว์หน่อยสิยะ”

ว่าแล้วฐานี๋ยก็รวบผมที่วรรณวลีตั้งใจเอามาไว้ข้างหน้าให้มันไปสยายอยู่ด้านหลังแทน ก่อนจะมองอย่างชื่นชมเพราะวรรณวลีใส่ชุดนี้แล้ว

หัวใจบนรัก

ดูสวยมาก อีกทั้งเช็กซีกำลังดี

“ก็ไม่อวบอ้อมเลยไม่ค่อยอยากจะโชว์ เดี่ยวคนมองจะฝันร้าย”

“ฝันดีล่ะไม่ว่า ดูสิผู้ชายแถวนี้มองแทบตาปรอยเลย”

ฐานีย์พยักพยเปิดให้วรรณวลีมองรอบๆ ตัว วรรณวลีก็เลยแอบเหล่ตามองตามแล้วก็เป็นอย่างจริงดังเพื่อนว่า และสายตาบางคนยังมองอย่างกับจะเปลี่ยนผ้า

“ฉันว่าเราไปกันเถอะ ขึ้นอยู่ตรงนี้นานๆ เป็นฉันเองแหละที่จะฝันร้าย”

วรรณวลีทำท่าแขยงก่อนจะยกมือขึ้นดันหลังเพื่อนให้เดินนำไปที่โต๊ะ ฐานีย์เห็นแล้วก็ได้แต่ปิดปากหัวเราะคิกคักและเอ่ยปากแซวไปจนถึงโต๊ะที่มีเพื่อนในก๊วนอีกสี่คนรออยู่

และพอครบแก๊งทั้งหกสาวก็เริ่มต้นการดื่มฉลอง รวมถึงใช้โอกาสนี้พูดคุยกบเกล้าถามไถ่สารทุกข์สุกดิบของกันและกัน อีกทั้งยังมีบางช่วงที่ซูดเอาเรื่องเก่าๆ ขึ้นมาล้อเลียนกันอย่างสนุกสนาน แต่ถึงอย่างนั้นในช่วงที่มีจังหวะเพลงมันๆ เราใจทั้งหกสาวก็ไม่ลืมที่จะชวนกันออกไปขยับแข้งขยับขาवादลวดลายโยกย้ายส่ายสะบัดกันสุดฤทธิ์สุดเดช

ในคำคืนวันหยุดสุดสัปดาห์นอกจากเหล่าผีเสื้อราตรีแสนสวยจะออกมาโบยบินหาความสุขให้ตัวเองแล้ว เหล่าเหยี่ยวราตรีเองก็ไม่ต่างกัน และหนึ่งในนั้นก็คือพศวัตกับธณภูมิสองหนุ่มหล่อขวัญใจประจำผับแห่งนี้ แค่เพียงทั้งสองก้าวเท้าเข้ามา ด้วยรูปร่างสูงกำยำและหน้าตาอันหล่อเหลาชนิดที่กินกันไม่ลงก็สามารถเรียกความสนใจและสายตาจากผีเสื้อราตรีสาวได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังมีดีกรีความรวยรวมถึงการเป็นเจ้าของสถานบันเทิงนี้มาการันตรีสองหนุ่มนี้จึงเรียกได้ว่าฮอตฮิตมากทั้งในกลุ่มแขกและพนักงานสาวๆ

และดูเหมือนทั้งสองหนุ่มจะรู้เรื่องนี้ดี ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้รู้สึกอะไร มากไปกว่าว่ามันเป็นผลดีกับธุรกิจ ถ้าแขกสาว ๆ จะมากขึ้นเพราะพวกเขาเป็นตัวอย่าง โดยเฉพาะเจ้าของฝับอย่างธณภูมิที่ตอนนี้นำกำลังเดินพร้อม กับโยคีศิระะไปตามจังหวัดของเพลงอย่างรู้สึกสนุก ในขณะที่เดียวกันก็ไม่มีสิ่งที่จะส่งสายตาและรอยยิ้มให้กับสาว ๆ ที่เดินเฉียดกายผ่านไปมาแล้ว ทั้งสายตาให้อย่างเชิญชวน ซึ่งผิดกับปศวัตที่ไม่รู้สึกสนใจสาว ๆ เหล่านั้น แม้แต่น้อย เพราะตอนนี้อยู่สายตาของเขาถูกตรึงสะกดด้วยลีลาโยคีย้ายสาย สะบัดของสาวสวยในชุดสีน้ำเงินคนหนึ่ง

ชายหนุ่มทั้งจ้องทั้งมองอย่างไม่ให้คลายสายตาจนกระทั่งมาถึง โຕีระ ร่างสูงค่อ ๆ ทรวดกายนั่งลงขณะเดียวกันก็พยายามชะเง้อหรือตามอง หวังจะเห็นใบหน้าของอีกฝ่ายให้ชัดเจน แต่ก็ต้องผิดหวังเพราะคืนนี้คน ค่อนข้างเยอะ

“พต...พต...ไ้พต!”

“อะ...อะไรวะ”

ปศวัตสะดุ้งสุดตัวก่อนจะหันมาซักสีหน้าถามเพื่อนสนิทที่จู่ ๆ ก็มา ตะโกนเรียกไ้ลั้ ๆ ทำเอาหูแทบแตกด้วยน้ำเสียงติดจะหงุดหงิดเล็กน้อยที่ ถูกขัดจังหวะ

“จะดื่มอะไร”

“เหมือนเดิม”

ตอบแค่นั้นปศวัตก็รีบหันกลับไปมองยังทิศทางเดิม แต่คิ้วเข้ม ก็ต้องขมวดมุ่นเมื่อสาวคนที่เขาหมายตาเอาไว้หายไปแล้ว แม้จะกวาด สายตาหรือกระทั่งลุกขึ้นยืนชะเง้อคอมองไปทั่วฝับก็ไม่เห็นแม้เงา หรือจะ กลับบ้านไปแล้วนะ ชายหนุ่มคิดพลางถอนหายใจอย่างเสียดาย

“มองหาอะไรวะ”

ธณภูมิตามพลางมองตามอย่างสงสัย แต่ก็ไม่เห็นอะไรที่น่าสนใจ

หัวใจบนรัก

เป็นพิเศษนอกจากสาว ๆ โดยเฉพาะสาว ๆ กลุ่มหนึ่งที่เพิ่งเดินกลับมา นั่งโต๊ะ ซึ่งห่างจากโต๊ะที่พวกเขานั่งไปไม่ไกลนัก

“ไม่มีอะไรมากหรอก แค่เจอหญิงถูกใจนิดหน่อย แต่ตอนนี้หายไป แล้ว สงสัยจะถูกชิงไปแล้วมั้ง”

พูดติดตลกตามมาด้วยเสียงถอนหายใจและจบลงด้วยการคว่ำ เบียร์เย็น ๆ ที่เพิ่งถูกนำมาเสิร์ฟสดชื่นยกอย่างเสียวอารมณ์นิด ๆ โดยที่ตัวเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะอะไร กับอีกแค่ผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งไม่แม้แต่จะเห็นหน้ากลับทำให้อารมณ์ของเขาแปรปรวนได้ขนาดนี้ ทำจะบ้าไปแล้วมั้ง

“แล้วทำไมไม่ต้องทำท่าอารมณ์เสียนขนาดนั้นวะ”

“เปล่านี่”

ตอบปิดเสียงแข็งหวังกลบเกลื่อน และโชคดีที่ธณภูมิเองก็ไม่ค่อยจะสนใจเพราะมีอย่างอื่นน่าสนใจมากกว่า

“เฮ้ย... แกดูสาว ๆ กลุ่มนั้นสิวะ สวย ๆ ทั้งนั้น มองมาทางนี้ด้วย”

ว่าแล้วธณภูมิก็ยกแก้วเบียร์ขึ้นเป็นการเชิญชวน และนั่นทำให้สาว ๆ ต่างมองหน้ากันแล้วหัวเราะคิกคักอย่างชอบใจ ก่อนหนึ่งสาวในกลุ่มคนหนึ่งจะยกแก้วคอกเทลสีสวยขึ้นทำท่าชวนแก้วเป็นการตอบรับ

พศวัตเอี้ยวตัวมองตามที่เพื่อนบอกนิดหนึ่ง ก่อนจะหันมานั่งจิบเบียร์อย่างไม่คิดจะสนใจ จนกระทั่งได้ยินธณภูมิอุทานขึ้นอย่างตื่นตันทันนั้นแหละ

“ไอ้แม่เจ้า... คนนี้เด็ดสุด ๆ สวย น่ารัก เซ็กซี่นิด ๆ สเปกเลยวะ”

พศวัตถึงได้หันกลับไปมองหญิงสาวกลุ่มนั้นอีกครั้ง และผู้หญิงที่ธณภูมิบอกว่าสวยน่ารักเซ็กซี่นิด ๆ ก็เกือบทำเขาล้มลุกเบียร์ที่เพิ่งยกขึ้นดื่ม ใช้เลยผู้หญิงที่สามารถทำให้เขาปั่นป่วนกระวนกระวายทั้งที่เห็นหน้าไม่ชัดแต่นั้นก็ไม่น่าตกใจเท่ากับรู้ว่าเธอคือ...

“ฮัยเบรียว!”

“เบรียว!” ธนภูมิทวนคำพาลางขมวดควมมองเห็นเพื่อนสลับกับ
ผู้หญิงในชุดสีน้ำเงินชวนมองคนนั้น แล้วถามต่อไปอย่างสงสัยว่า “เบรียว
ไหนวะ อย่าบอกนะว่า...เบรียวเด็กสาวข้างบ้าน เมียในอนาคตของแก”

“ไ้บ้ำ! เบรียวนะใช่ แต่เมียในอนาคตไม่ใช่โว้ย พวกผู้ใหญ่คิดกัน
ไปเองและเรื่องนั้นมันก็ผ่านมาหลายปีติดกั ฉันเลิกสนใจมานานแล้ว”

พศวัดปฏิเสฐเสียงดั่งลั่นกลบเกลื่อน หากแต่สายตากลับไม่ได้
ละจากวรรณวลีเลย เขาไม่เคยจะคาดคิดมาก่อนว่าจะได้เห็นวรรณวลี
แต่งตัวออกแนวเซ็กซี่แบบนี้ และพอได้เห็นปฏิเสฐไม่ได้เลยว่หญิงสาว
ไม่ใช่เด็กกะโปโลอีกต่อไป แต่เป็นสาวสวยที่สามารถตรึงสายตาและทำให้
ผู้ชายอย่างเขาใจเต้นแรงไม่เป็นล้าได้อย่างสบายๆ

“แต่ตอนนี้ฉันเห็นแกมองน้องเขาตาเคลิ้มเลยนะโว้ย อย่ามา
ปฏิเสฐเสียให้ยาก”

ธนภูมิพูดดกอย่างรู้ทัน เล่นเอาพศวัดถึงกับสะดุ้งรีบดึงสายตา
กลับและแส้งทำเป็นมองไปทางอื่น พร้อมกับละล้าละลักแก้ตัวไปได้แบบ
น้ำขุ่นๆ

“เคลิ้มบ้ำเคลิ้มบอณะสิ เป็นเด็กเป็นเด็กแต่งตัวอะไรก็ไมรู้ไม่มีแล้ว
ยังอยากจะทำอะไร”

“เฮ้ยพวก...แกกำลังเข้าใจอะไรผิดไปหรือเปล่า น้องเบรียวเนียนะ
เด็ก” พศวัดที่แอบปรายตามองวรรณวลีอยู่เป็นระยะๆ พยักหน้าแทน
คำตอบ

“ไ้บ้ำ! แกนี่มัน...” ธนภูมิหยุดเอาไว้เพียงเท่านั้นแล้วส่ายศีรษะ
มองเขาตาเป็นมันยังมาพูดอีกว่เขาเป็นเด็กอีกนะไ้พตเฮ้ย คิดพาลางถอน
หายใจกับพวกปากบออย่างใจอย่าง

“มันอะไร”

“มันดีจริงๆ ไ้ ที่สามารถมองและคิดว่าน้องเขาเป็นเด็กได้ แต่

หัวใจบนรัก

สำหรับฉันไม่ว่าในสายตาคันน้องเบรียวคือสาวสวยมาตั้งแต่สมัยอยู่มัธยมแล้ว และตอนนี้ก็ยิ่งสวยขึ้นไปอีก ดูดีสวยสะพรั่ง ขนาดเพื่อนๆ ของน้องเขาที่ว่าสวยแล้วนะ แต่พอน้องเขาเดินเข้ามาในกลุ่มเท่านั้นคนอื่นก็ดับสนิท”

ธณภูมิพยักพเอิดให้พศวัตมองอีกครั้งด้วยสายตาชื่นชม ไม่ว่าจะรูปร่างที่บอบบางน่าทะนุถนอม ผิวขาวที่จับกับชุดสีน้ำเงินเข้มทำให้ดูนวลเนียนล่อตาน่าสัมผัส กระทั่งวงหน้าสวยที่ถูกแต่งแต้มเอาไว้อย่างสวยงามไร้ที่ติ

“พอๆ ถึงแกจะชมสรรเสริญเยินยอแค่ไหนก็ไม่ทำให้ฉันมองยัยเบรียวมากไปกว่า...” พศวัตยกเบียร์ขึ้นจิบพลางเบือนสายตาหนีไปทางอื่น “น้องสาวหรือก”

เสียงห้วนๆ ของเพื่อนรัก ธณภูมิกัดยืมมุมปากพลางหัวเราะหึๆ จากนั้นก็ลุกขึ้นจัดระเบียบเสื้อผ้าหน้าผมให้เข้าที่

“ถ้าเกี่ยยนอย่างนั้น ฉันก็ไม่เกรงใจละ เดี่ยวมานะพวก”

เอ่ยจบธณภูมิก็ตกลงไปที่เคาน์เตอร์บาร์ สั่งคอกเทลสีสวยทั้งหมดหกแก้ว แต่ถือติดมือไปแค่แก้วเดียว ส่วนอีกห้าแก้วชายหนุ่มให้บริการตามไปเสิร์ฟให้สาวๆ ในกลุ่มที่หลัง โดยมีสายตาของพศวัตมองตามด้วยท่าที่หงุดหงิดในหัวใจ

“เครื่องดื่มสักแก้วใหม่ครับคนสวย”

เสียงทักและแก้วคอกเทลสวยถูกยื่นมาตรงหน้า ทำให้วรรณวิผงะเล็กน้อยพลางหันขวับไปมองเจ้าของเครื่องดื่ม ตอนแรกกะว่าจะปฏิเสธแต่พอเห็นว่าคนคนนั้นเป็นใคร หญิงสาวถึงเบิกตากว้างพร้อมกับเปิดยิ้มออกมาอย่างดีใจ

“พี่ภูมิ! พี่ภูมิใช่ใหมคะเนี่ย” เขาหัวเราะน้อยๆ พลางพยักหน้ารับอย่างขี้เล่น “ดีใจจังที่น้องเบรียวคนสวยยังจำพี่ได้”

“สวัสดิ์คะไม่คิดว่าจะมาเจอพี่ภูมิที่นี่ แล้วนี่มากับสาวคนไหนล่ะคะเนี่ย”

ถามเสียงล้อเลียนอย่างค่อนข้างรู้นิสัยของอีกฝ่ายในระดับหนึ่ง ดีว่าขึ้นชื่อเรื่องผู้หญิง ก่อนจะยกคอกเทลลี่สวยที่เพิ่งรับจากชายหนุ่มขึ้นจิบ

“สาวหรือเปล่าไม่รู้ แต่พี่มากับโน่นไง”

ธณภูมิพยักพยับไปที่พศวัตที่แสรังจิบเปียร์ทอดสายตามองทางอื่น ทั้งที่เมื่อครู่เขายังแอบเห็นว่าเพื่อนรักมองมาทางนี้อยู่เลย

“พี่ต...”

“ใช่...มันฟอร์มหนักก็ปล่อยมันไว้ตรงนั้นแหละ” ตอนทำธณภูมิเลือกที่จะเข้าไปกระซิบ นอกจากต้องการให้ได้ยินเพียงแค่สองคนแล้วยังต้องการยั่วพศวัตเล่นด้วย

“เขาคงอายมั้งคะที่จะเข้ามาทักเด็กกะโปโลอย่างเบรียว แต่ก็ช่างเขาเถอะคะ” บอกพลางเลิกสนใจ

“ว่าแต่น้องเบรียวไม่คิดจะแนะนำสาวสวยทั้งห้าคนนี้ให้พี่ได้รู้จักบ้างหรือครับ”

ธณภูมิรีบเบี่ยงเบนความสนใจ เมื่อสัมผัสได้ถึงความน้อยใจของวรรณวลีที่แสดงออกมาทางน้ำเสียงและสีหน้า แม้เจ้าตัวจะพยายามเก็บอาการก็เถอะ

และก็ได้ผลเมื่อหญิงสาวหันมาหรีตามองเขาอย่างล้อเลียนพร้อม กับรอยยิ้มสดใสนิดหนึ่ง ก่อนจะหันไปแนะนำเพื่อนในกลุ่มทีละคน

“พวกเรานี้พี่ภูมิ เป็นพี่ชายสุดหล่อของฉันทนเอง พี่ภูมิคะนี่มี เก่ ตาร์ พิมพ์ แล้วก็แคทคะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักสาวสวยทั้งห้าคนนะครับ และนี่สำหรับมิตรภาพ”

ธณภูมิรับแก้วคอกเทลจากบริการไปวางลงตรงหน้าทั้งห้าสาวพร้อม

หัวใจบนรัก

กับโปรยยิ้มหวานเสน่ห์อย่างเอาใจ เล่นเอาสาว ๆ แต่ละคนหน้าแดงก่ำ
อย่างเงินอายุไปกับรอยยิ้มและสายตาแพรวพราวนั่น

“พวกเราก็ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันค่ะ...ไม่เคยรู้มาก่อนเลยนะคะเนี่ย
ว่าัยย์เปรี้ยวจะมีพี่ชายหล่อขนาดนี้” เป็นฐานี่ที่คุยเก่งกว่าใครเพื่อนเป็น
คนเอ่ยปากชม โดยมีอีกสี่สาวพยักหน้าเป็นลูกคู่อย่างเห็นด้วย

“ผมก็ไม่เคยรู้มาก่อนเหมือนกันครับว่าน้องเปรี้ยวจะมีเพื่อนสวยๆ
อย่างพวกคุณเหมือนกัน”

ชายหนุ่มหยอดคำหวานกลับ เล่นเอาสาว ๆ หัวเราะคิกคักกันอย่าง
ซอปลั้

“เตือนไว้ก่อนนะคะพี่ภูมิ ถ้าไม่คิดจะจริงจังจริงจังกับเพื่อนเปรี้ยว
ละก็อย่ามาเจ๊ะแฉ๊ะเพื่อฆ่าเวลาเล่นๆ เชียว ไม่งั้นเปรี้ยวเอาพี่ตาย” วรรณวลี
ซู่อย่างไม่จริงจังนัก

“แหม...หวงเพื่อนจ้งเลย จ้งเปลี่ยนใจมาที่น้องเปรี้ยวแทนได้ไหม
ละ”

ว่าพลางหันมาจ้องหญิงสาวตาหวานจ๋า แต่แทนที่วรรณวลีจะ
เคลิ้มไปกับสายตานั้นเหมือนกับเพื่อนๆ เธอกลับหัวเราะคิกเพราะรู้ดีว่าอีก
ฝ่ายล้อเล่นมากกว่าจะพูดจริงจัง ดังนั้นเธอจึงรับมุกด้วยการขยับเข้าไปนั่ง
จนชิดแล้วดึงแขนแข็งแรงของธณภูมิมากอดเอาไว้พร้อมไปกับเอนศีรษะซบลง
กับไหล่กว้างเป็นการหยอกเย้า เพียงเท่านั้นก็ได้รับเสียงโห่แซวจากเพื่อนๆ
อย่างสนุกสนาน

ซึ่งผิดกับปศวัต ภาพระหว่างเพื่อนรักกับวรรณวลีทำให้แก้วเบียร์
ที่ถูกยกขึ้นจรดริมฝีปากครั้งแล้วครั้งเล่าถูกกำเอาไว้แน่นตามแรงอารมณ์
ความไม่พอใจที่ปะทุขึ้นมาในอก แม้จะพยายามบอกตัวเองว่าไม่ต้องไป
สนใจมองหาอะไรที่มันรื่นรมย์เจริญหูเจริญตาดีกว่า แต่สุดท้ายมองอะไรก็
ขวางหูขวางตาไปหมด เพลงที่เคยฟังแล้วเพราะพานไม่เพราะเอาซะงั้น ไม่

เว้นแต่แต่เบียร์ยี่ห้อดังรสชาติดีตอนนี้ก็พานรสชาติแย่ไปด้วย นับหนึ่งถึงสิบไปหลายรอบอาการร้อนรอนทนไม่ไหวดูเหมือนจะไม่ลดลงเลยแม้แต่น้อย ยิ่งเห็นก็ยิ่งจูนยิ่งไม่ชอบใจและในที่สุดชายหนุ่มก็ทนต่อไปไม่ไหวลุกขึ้นเดินหน้าตั้งตรงไปหาธนูภูมิที่ยังคงมีความสุขกับการหอมล้อมไปด้วยสาว ๆ

“ไอ้ภูมิ”

“อ้าว ไอ้พต” ธนูภูมิทักพร้อมกับดึงร่างสูงของเพื่อนรักเข้ากลุ่ม จากนั้นก็จัดการแนะนำตัวให้กับสาว ๆ เพื่อนของวรรณวลีได้รู้จัก

“สาว ๆ ครับนี่ไอ้พตเพื่อนสนิทของผมนเอง และที่สำคัญเป็นที่ชายข้างบ้านของน้องเป็รียวด้วย ไอ้พตนี่เพื่อน ๆ ของน้องเป็รียว คนนี้ชื่อน้องนิมน้องเก๋ น้องตาร์ท น้องพิมพ์ แล้วก็น้องแคท ส่วนน้องเป็รียวคงไม่ต้องแนะนำเพราะแกคงรู้จักน้องเขาดีกว่าใครเพื่อน”

“ยินดีที่ได้รู้จักกับทุกคนครับ” พศวัตทักทายด้วยรอยยิ้มบาดใจเล่นเอาสาว ๆ ในกลุ่มถึงกับใจเต้นตึกตักและรีบละล้าละลักทักทายกลับพร้อมกันชนิดที่ที่ไม่ต้องนัดหมาย

“ยินดีเช่นกันค่ะ”

“เอ่อ...ผมขออนุญาตยิ้มตัวเป็รียวแปบหนึ่งได้ไหมครับ”

“ตามสบายค่ะ” และก็เป็นอีกครั้งที่ห้าสาวพร้อมใจกับตอบเล่นเอาวรรณวลีหันขวับมาปรามเหล่าเพื่อน ๆ ตาเขียว

“ขอบคุณครับ” พศวัตหันไปยิ้มให้กับห้าสาวเล็กน้อย ก่อนจะหันมาที่วรรณวลีด้วยสีหน้าที่ต่างกับเมื่อครู่ลิบลับ “ตามพี่มา” บอกอย่างนั้นแต่พศวัตกลับเดินเข้าไปดึงร่างบางให้ลุกขึ้นแล้วลากให้ตามตนเองออกไป โดยมีสายตาของเพื่อน ๆ ที่พอได้เห็นกิริยาท่าทางของทั้งสองคนเริ่มรู้สึกจะเป็นห่วง

“ปล่อยให้สองคนนั้นไปตามลำพังมันจะดีแน่หรือคะ ดูท่าทาง...”

“พวกเขาเป็นแบบนี้ประจำแหละครับ โกรธกันงอนกันเป็น

หัวใจบนรัก

กิจวัตร...อย่าไปสนใจเลย ผมว่าพวกเราออกไปสนุกกันดีกว่านะครับ”

ธนภูมิเอ่ยชักชวนสาว ๆ เมื่อจังหวะเพลงในฉบับกลับมาเป็นจังหวะมัน ๆ อีกครั้งเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ และก็ได้ผลเมื่อทั้งห้าสาวไม่เกียะงอนไม่ติดใจเรื่องของวรรณวลีกับปศวัตต่างทยอยลุกออกจากโต๊ะตรงไปที่พลอร์เดินรำพันที่

ตอนที่ 4

พนักงานใหม่กับตำแหน่งที่คาดไม่ถึง

“มานี่เลย เป็นเด็กเป็นเล็กใครสั่งใครสอนให้แต่งตัวแบบนี้ฮ่า!”

พศวัตตามห้วนกระด้างอย่างไม่พอใจ หลังจากลากร่างบางของวรรณวลีที่ออกอาการขัดขืนเล็กน้อยออกมาคุยกันตามลำพังนอกฝับได้สำเร็จ

“ฉันจะแต่งตัวยังไงมันก็เรื่องของฉัน คุณเกี่ยวอะไรด้วย”

ถามกลับด้วยน้ำเสียงที่บ่งบอกว่าไม่พอใจพร้อมสะบัดแขนให้หลุดออกจากการเกาะกุม และมันก็หลุดอย่างง่ายดายเมื่อเจ้าของมือใหญ่กำลังนั่งอิงกับคำถาม

วรรณวลีมองปฏิริยาคนตรงหน้าแล้วทำเสียงหึขึ้นจมุกพร้อม

หัวใจบนรัก

แบ่ปาก อย่างไม่รู้จะทำอะไรดีไปกว่านี้ จากนั้นก็หมุนตัวจะเดินกลับเข้าไปข้างใน แต่ก็ถูกมือใหญ่คว้าแขนเอาไว้เสียก่อน

“เกี่ยวสิที่เป็น...เป็น...”

วรรณวลีเอียงศีรษะเล็กน้อยจ้องมองใบหน้าคมสันที่ต่อนั้นมีความลึกลับราวภูเขันต์กับสิ่งที่กำลังจะพูดออกมาอย่างลึ้นระทึก แต่สุดท้ายเธอก็ต้องถอนหายใจระซวกแขนกลับบออย่างผิดหวังกับคำตอบที่ได้ยิน

“เป็นพี่ชายเราไง พี่ชายห่วงน้องสาวที่แต่งตัวล่อล่ล่อตะเซ่มันผิดตรงไหน”

บอกออกไปท่ามกลางความโล่งใจของตัวเอง เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าแค่คำว่า ‘พี่ชาย’ ทำไมเขาถึงได้เอ่ยมันออกมาเย็นหนักหนานักก็ไม่วู้

“ฮึ! ก็แค่พี่ชายข้างบ้าน ฉันไม่สนหรือกระคะ ขนาดพ่อกับแม่ของฉันท่านยังไม่ว่าสักคำ ถ้าคุณจะลากฉันมาคุยเรื่องแค่นี้ฉันขอตัว”

“พี่ไม่ให้เบรี่ยวกลับเข้าไป” ร่างสูงกระโดดเข้ามาขวางทางเอาไว้

“เอ๊ะ! คุณมีสิทธิ์อะไรมาห้ามฉัน ถอย!”

หญิงสาวทั้งผลึกทั้งทุบแต่ร่างสูงตรงหน้าก็ไม่มีท่าทีว่าจะขยับเขยื้อน วรรณวลีเงยหน้าลิ่งตามองเขาอย่างมีโมโหก่อนจะผลึกอกกว้างแรงๆ เป็นการส่งท้าย จากนั้นก็เดินเลียงแต่ไม่ว่าเธอจะเลียงไปทางซ้ายหรือขวาร่างสูงที่ก่อนหน้านั้นเคยนิ่งปักเป็นหลักก็โลก็กระโดดขวางทุกคร้งไป

“นี่คุณ!”

“กลับบ้านพร้อมกับพี่เดี๋ยวนี”

“อยากกลับก็กลับไปคนเดียวสิ”

“โอ๊ย!”

ชายหนุ่มร้องลันพร้อมกับยกแขนที่ลู่ๆ วรรณวลีก็เข้ามาคว้ามันไปกัตจนจมเขี้ยวปล่อยเรียวแขนเล็กมาลู่บป่อยๆ ก่อนจะเงยหน้าลิ่งมองร่าง

บางที่ตอนนี้อยู่หลังเดินห่างออกไปด้วยรอยยิ้มเยาะอย่างคาดโทษ

“สมน้ำหน้า ต่อไปอย่ามายุ่งกับฉันอีก”

“ไม่ยุ่งหรอกถ้าเราไม่ใส่ชุดที่บ้าๆ นี่มาเที่ยว ไม่มีแล้วยังอยากจะโชว์”

เมื่อทำอะไรไม่ได้พศวัตจึงเลือกใช้คำพูดเหน็บแนมหวังจะให้ได้ผลตามที่ตัวเองหวัง แต่ผลที่ได้กลับตรงกันข้ามเมื่อวรรณวิที่กำลังเดินฉับๆ จะเข้าไปข้างในหยุดชะงักหันขวับมาจ้องเขาราวกับจะกินเลือดกินเนื้อแล้วตวาดแหวัดอย่างมีโมโห

“ไอตาแก่บ้า! ไม่น่าคุณก็ไม่ได้ขอร้องให้คุณดูสักนิด...จะไปตายที่ไหนก็ไปเลยไม่ต้องมายุ่งกับฉัน”

ค่าจบร่างบางก็หมุนตัวเดินเข้าฝับด้วยสีหน้าที่บูดบึ้ง กัดเม้มริมฝีปากอย่างเจ็บใจและรู้สึกแสบกับคำพูดแทงใจดำนั้น ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมต้องมาพูดให้เสียความรู้สึกแบบนี้ด้วย ถึงเธอจะไม่อึดมจนล้นทะเลักแต่ก็ไซ้จะไม่มีเลยเสียหน่อย

“เปรี้ยว เดี่ยวสิเปรี้ยว พี่...โธ่เว้ย!”

พศวัตออกอาการหงุดหงิดเมื่อตัวเองไม่สามารถเอ่ยคำว่า ‘ขอโทษ’ ออกมาได้ตั้งใจ จนกระทั่งหญิงสาวเดินลับสายตาไป และคนที่เดินสวนออกมาก็คือธณภูมิ

“มีไรกันวะ ทำไมน้องเปรี้ยวถึงทำหน้าที่อย่างกับกำลังอยากจะฆ่าคนอย่างนั้น ถามอะไรก็ไม่ตอบ” ถามขณะที่ตาก็หันมองประตูที่ร่างบางเพิ่งเดินผ่านเข้าไป แล้วหันกลับมามองเพื่อนรักที่ทำหน้าตาหงุดหงิด

“ไม่มีอะไรหรอก แค่อันไปพูดผิดหูเขาเท่านั้น...แล้วนี่แกออกมาทำไม ฉันว่าจะกลับแล้วแกจะกลับพร้อมกันเลยไหม”

“แกจะกลับแล้วเหอวะ นี่มันยังไม่ตึกเลยนะ จะรีบไปไหนไม่อยู่ คุณน้องเปรี้ยวต่อหรือไง”

หัวใจบนรัก

“ไม่ล่ะ” ตอบปิดเสียงหัวน

“งั้นไปกับฉันไหมล่ะ นัดหญิงเอาไว้”

“ไม่ล่ะจะกลับไปนอน ขอให้สนุกละกัน”

พูดเพียงเท่านั้นเพศวัตก็ยุติการสนทนาด้วยการเดินแยกตัวหนีไปที่รถของตัวเองเอาดี้อๆ ธนภูมิมองตามแล้วยกไหล่ ก่อนจะเดินไปขึ้นรถตัวเองบ้าง

ไม่นานรถหรูราคาแพงของสองเพื่อนซี้ก็ขับไล่กันออกไป แต่ผ่านไปครู่ใหญ่รถเมอร์เซเดสเบนซ์ของเพศวัตก็วิ่งกลับเข้ามาจอดที่เดิม ไม่ใช่ว่าลืมอะไรหรอกนะ แต่ใจของเขามันนึกห่วงแต่คนที่กำลังเที่ยวสนุกอยู่ที่นั่น กลับบ้านไปนอนก็คงนอนไม่หลับ เลยวกกลับมาอีกครั้ง

“แล้วเราจะเอาไงดีวะเนี่ย”

เพศวัตที่ยังคงนั่งอยู่หลังพวงมาลัยบ่นกับตัวเองอย่างซึ่งใจว่าจะเข้าไปข้างในหรือจะรอวรรณวลีอยู่ที่นั่นดี และระหว่างนั้นเองสายตาเขาก็เหลือบไปเห็นชายหญิงคู่หนึ่งเดินมา สภาพผู้หญิงเรียกได้ว่าเม้าหย่าเป ในขณะที่ผู้ชายเป็นคนประคองหากแต่ก็หาเศษหาเลยและล่วงเกินคนมาอยู่ตลอดเวลา เขาไม่รู้หรอกว่าคนคู่นี้เป็นคู่รักกันหรือว่าแค่เพิ่งจะมาพบกันที่นี้ มันทำให้เขารู้สึกเป็นห่วงวรรณวลีขึ้นมาอีกเท่าตัว เพราะการล่วงเกินแบบนี้ ข้างในผ้าใช้จะเกิดขึ้นไม่ได้ คิดได้อย่างนั้นร่างสูงของเพศวัตก็ก้าวลงจากรถตรงดิ่งเข้าไปในผ้าอีกครั้ง คราวนี้เขาเลือกนั่งมุมที่พลาดตาคน แต่สามารถมองเห็นโต๊ะที่วรรณวลีและกลุ่มเพื่อนได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังกำชับให้เด็กในร้านที่รู้จักคุ้นเคยกันดีคอยดูแลเป็นหูเป็นตาให้อีกแรง

“โต๊ะคุณผู้หญิงท่านนั้นเช็กบิลแล้วนะครับ” บริกรคนที่เขากำชับให้ดูแลวรรณวลีและกลุ่มเพื่อนเป็นพิเศษเดินเข้ามากระซิบบอก

เพศวัตพยักหน้ารับรู้ก่อนจะดึงแบงค์สี่เทาสามใบจากกระเป๋าออกมายื่นให้บริกรหนุ่มที่รีบรับและโค้งคำนับอย่างไว แล้วเดินออกจากผ้าไปนั่ง

รอรพรรณวลีอยู่ที่รถของตนเอง

และไม่นานเขาก็เห็นกลุ่มหญิงสาวกลุ่มหนึ่งเดินออกมาและในกลุ่มนั้นก็มียุ้งสาวร่างบอบบางโดดเด่นในชุดสีน้ำเงินของรอรพรรณวลีอยู่ด้วย เธอกับเพื่อนยืนคุยและรำลាក់กันพักหนึ่ง ก่อนต่างคนต่างจะแยกย้ายกันไปขึ้นรถ

ด้านรอรพรรณวลีที่เดินมาถึงรถซูปเปอร์มินิของตัวเองก็ต้องสะดุ้งตื่นแรงๆ ไล่ความมึนเล็กน้อย ก่อนจะทำเสียงจี้จี้ในลำคอเมื่อนึกถึงคนที่ป็นต้นเหตุให้เธอต้องดื่มเยอะกว่าที่ตั้งใจเอาไว้พลังค้อนลมค้อนแล้งไปตามเรื่อง จากนั้นจึงก้าวขึ้นรถแล้วค่อยๆ พารถซูปเปอร์มินิสีเขียววิ่งออกไปอย่างระมัดระวัง โดยไม่รู้ตัวเลยว่าคนต้นเหตุนั้นค่อยๆ ขับตามไปห่างๆ อย่างห่วงๆ จนกระทั่งเธอขับรถเข้าบ้านอย่างปลอดภัย นั่นแหละเขาจึงเลี้ยวรถเข้าบ้านตัวเอง

เช้าวันแรกของสปิดาห์และเป็นเช้าวันแรกของการเริ่มทำงาน รอรพรรณวลีในชุดสูทและกระโปรงสีดำพอดีตัวก็เดินยิ้มอารมณ์ดีเข้าไปกอดและหอมแก้มคนเป็นพ่อและแม่ที่นั่งรออยู่ที่โต๊ะรับประทานอาหารคนละฟอดสองฟอด

“อรุณสวัสดิ์ดีค่ะคุณพ่อคุณแม่”

“อรุณสวัสดิ์ดีจ๊ะ ว้าว...ลูกแม่ในชุดนี้สวยและดูดีจัง”

“จริงหรือคะ”

ว่าแล้วหญิงสาวก็ยื่นหมუნตัวหนึ่งรอบ แล้วหันมาฉีกยิ้มให้บุพการีทั้งสอง โดยเฉพาะคนเป็นพ่อที่ปากก็จิบกาแฟ หากสายตายังคงจับจ้องที่ร่างบุตรสาวไม่วางตา

“เป็นไงคะคุณพ่อ”

“ลูกของพ่อสวยและดูดีมาก พ่อว่าหนูแต่งเรียบร้อยแบบนี้น่ารัก

หัวใจบนรัก

กว่าแต่งแบบวิบๆ แวมๆ อย่างเมื่อคืนก่อนเยอะ”

ในตอนท้ายเสียงของนายอายุรพ์ดังห้วนๆ สองแม่ลูกจึงหันมามองหน้ากันแล้วหัวเราะคิกคักอย่างชอบใจ

“แหม...คุณพ่อ ใช้ว่าเบรี่ยวจะแต่งตัวแบบนั้นบ่อยๆ ซะที่ไหนกันคะ นานๆ ที่เท่านั้นแหละคะ ไม่เอาไม่คุยเรื่องนี้แล้ว เบรี่ยวขอเติมพลังเพื่อไปลุยงานวันแรกก่อนนะคะ เดี่ยวจะสายเจ้านายจะดูเอาได้”

ว่าแล้วก็แอบเห็นบเจ้านายคนใหม่เล็กน้อยพอเป็นกระษัย จากนั้นก็ตั้งหน้าตั้งตาดักข่าวต้มหอมกรุ่นเข้าปากอย่างเอร็ดอร่อย

“อรุณสวัสดิ์ครับทุกคน”

เสียงทักทายที่แสนจะคุ้นเคยดังมาจากด้านหลัง ทำเอาวรรณวลีที่ทานข้าวต้มในยามเกือบจะหมดชะงักค้าง ขยับยัดตัวนั่งหลังตรงหน้าเข็ดวางซ้อนในมือแทบจะทันที

“อ้าว ตาพตมาๆ มานั่งก่อน ทานอะไรมาหรือยังจ๊ะ ข้าวต้มหรือกาแฟใหม่”

นางอมลวรรณกุลก็จ่อต้อนรับชายหนุ่มราวกับเป็นแขกคนสำคัญ ทำให้ลูกสาวตัวจริงแอบเบ้าปากอย่างไม่ชอบใจและพานอ้มเอาเสียตื้อๆ

“เรียบร้อยแล้วละครับ ผมแค่แวะมารีบเบรี่ยวไปทำงานพร้อมกันนะครับ”

“ฉันไปเองได้” รีบปฏิเสธทันควัน

“แต่เบรี่ยวไม่เคยไปบริษัทของพี่เลยนะ จะไปเองได้อย่างไร”

“นั่นสิลูก ไปกับพี่เขานะดีแล้ว บอกว่ากลัวไปทำงานวันแรกสายไม่ใช่หรือ ถ้าขึ้นลูกขั้บรถไปเองทั้งที่ไม่รู้เส้นทางได้ไปสายสมใจแน่ๆ”

“พอก็เห็นด้วยนะ”

นายอายุรพ์เอ่ยสนับสนุนความเห็นของพศวัตและภรรยาอีกแรง ทำเอาคนหัวเดียวกระเทียมลีบหน้าบึ้งตึงหนักขึ้นกว่าเดิมอีกเป็นเท่าตัว หัน

ไปค้อนให้คนตัวโตที่นั่งยิ้มอย่างเป็นต่อตาคั่ว

“แต่ว่า...”

วรรณวลีจะเอ่ยปากค้านแต่พูดได้ไม่กี่คำ พศวัตที่เหมือนจะรู้ทันความคิดก็รีบเอ่ยแทรกขึ้นมาเสียก่อน

“เปรี้ยวไปกับพี่แคว้นนี้วันเดียวก็ได้ รู้เส้นทางแล้วพุงนี้ค่อยขับไปเองนะ”

“แม่เห็นด้วยนะ”

เป็นอีกครั้งที่นางอมลวรรณเอ่ยปากสนับสนุนความคิดของพศวัตไม่เว้นแม้แต่นายอายุธ

“ใช่ๆ พ่อก็เห็นด้วย”

ได้ยินอย่างนั้นวรรณวลีก็หมดคำพูด เพราะไม่ว่าพศวัตจะเอ่ยอะไรออกมาพ่อแม่ของเธอเป็นเห็นด้วยหมด คว้าน้ำในแก้วมาดื่มแล้วลุกขึ้นหยิบกระเป๋ามาสะพายเตรียมพร้อมกับการเดินทางไปทำงาน

“งั้นเปรี้ยวไปนะคะ”

ยกมือไหว้บุพการีทั้งสองแล้ว เจ้าของร่างบางจึงเดินกระพืดกระพืดออกมา โดยมีร่างสูงของพศวัตที่บอกลาผู้สูงวัยทั้งสองแล้วรีบตามหญิงสาวมาติดๆ

“หวังว่าพุงนี้เข้าชั้นคงไม่เห็นคุณเฒ่ามาที่นี้อีกนะคะ” เอ่ยขึ้นโดยไม่คิดจะมองหน้าคู่สนทนา ที่ตอนนี้เดินเอามือไหล่หลังอย่างอารมณดี

“ครีบบบ” น้ำเสียงตอบรับที่ฟังดูขี้ยวนกวนประสาททำให้วรรณวลีหันมามองตาเขียว พศวัตเลิกคิ้วมองแล้วยักไหล่ ก่อนจะเดินนำไปเปิดประตูรถ

“ยื่นทำอะไรอยู่ตรงนั้น เร็วๆ มาขึ้นรถ เดี่ยวสาย”

วรรณวลีทำท่าฮึดฮัดก่อนจะเดินหน้าบึ้งไปขึ้นรถที่เปิดประตูอย่างไม่ค่อยจะเต็มใจนัก จากนั้นก็หันมามองค้อนปะหลับปะเหลือกพศวัตที่

หัวใจบนรัก

กำลังปิดประตู

“เอาแต่ใจจริงๆ เลย”

ชายหนุ่มพูดกับตัวเองพลางสายศีรษะ ก่อนจะเดินอ้อมไปขึ้นรถฝั่งคนขับและเมื่อขึ้นไปนั่งประจำตำแหน่ง สารวัตรรูปหล่อก็ค่อยๆ เคลื่อนรถออกพาดพนักงานสาวสวยคนใหม่ของบริษัทไปทำงานพร้อมกันได้สำเร็จ

“อรุณสวัสดิ์ค่ะท่านประธาน”

“อรุณสวัสดิ์ครับคุณนุช”

พศวัตทักทายกษนุชเลขาคนเก่งกลับด้วยสีหน้าและน้ำเสียงอารมณ์ดีเป็นพิเศษ

“รู้สึกวันนี้ท่านประธานจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษนะคะ” เอ๋ยแซวพลางมองเลยไปยิ้มให้สาวสวยที่ยืนเคียงข้างร่างสูง ซึ่งเธอแน่ใจว่ายังไม่เห็นหน้าค่าตามาก่อน

วรรณวลียิ้มตอบกลับเล็กน้อยตามมารยาท ก่อนจะหันมาถลิ่งตาดูใส่พศวัตที่อมยิ้มหัวเราะเบาๆ อย่างชอบใจ

“ก็นิดหน่อย อ้อ...คุณนุชครับนี่เปรี๊ยะลูกสาวของเพื่อนคุณพ่อที่ผมเคยบอกคุณนุชเอาไว้เมื่ออาทิตย์ที่แล้วว่าเธอจะมาเริ่มงานวันนี้... เปรี๊ยะนี่คุณนุชเลขาคนเก่งของพี่”

“สวัสดิ์ค่ะคุณนุช”

วรรณวลีทักทายพร้อมยกมือไหว้ด้วยรอยยิ้มสดใสอย่างไม่ถือตัว ทำให้กษนุชที่อายุมากกว่าหญิงสาวเยอะพอสมควรรับไหว้และยิ้มตอบรับหญิงสาวอย่างเอ็นดู

“สวัสดิ์ค่ะคุณเปรี๊ยะ บริษัทของเรายินดีต้อนรับนะคะ”

“อู๊ย! คุณนุชเรียกเปรี๊ยะเฉยๆ ก็ได้ค่ะ เรียกคุณฟังแล้วรู้สึกจกจี้พิลึก” ว่าพลางหลับตาข้างเดียวพร้อมกับย่นคอบประกะบคำพูด เห็นอย่าง

นั่นคนนูชจึงหัวเราะน้อยๆ

“งั้นเปรี้ยวก็เรียกพี่ว่า พี่นูชแล้วกันนะคะ”

“คะพี่นูช” รับคำด้วยรอยยิ้มกว้างสดใส จนทำให้คนเหลือบตามองหญิงสาวอยู่เป็นระยะๆ อย่างพศวัตแอบอิจฉา เพราะตั้งแต่บรรณวลีกลับมาจากต่างประเทศความสัมพันธ์ระหว่างเขาและเธอไม่ค่อยจะลงรอยกันสักเท่าไรหรอก อย่างไรก็ตามแต่ยิ้มให้เลยพูดกันดีๆ ยังไม่เคย แต่ไม่เป็นไรเขาจะใช้ความใกล้ชิดตลอดเวลาที่บรรณวลีทำงานกับเขา ทำให้ทุกอย่างดีขึ้นให้ได้

“พี่ว่าเราไปคุยเรื่องงานกันต่อในห้องดีกว่านะ คุณนูชขอกาแฟขอผมกับเปรี้ยวด้วยนะครับ”

“คะ”

สิ้นเสียงรับคำสั่งจากเลขาสาวใหญ่ พศวัตก็แตะศอกและพยักหน้าเป็นการเรียกรให้บรรณวลีเดินเคียงคู่เข้าไปในห้องทำงาน

และทันทีที่ประตูห้องทำงานถูกปิดลง บรรณวลีก็เปิดฉากถามเรื่องงานขึ้นทันที

“คุณจะให้ฉันทำงานในตำแหน่งไหนคะ”

พศวัตที่กำลังเดินไปที่โต๊ะทำงานหันหัวตามองร่างบางที่ยืนนิ่งสวยเริดเซิดหยิ่งเป็นคุณหนูเอาแต่ใจอยู่กลางห้อง เห็นแล้วมันน่าแกล้งเสียให้เซ็ด และปากก็ไวกว่าความคิด

“ตำแหน่งแม่บ้านทำได้ไหม”

“ฮ้า! แม่บ้าน!”

บรรณวลีอุทานเสียงหลงหันขวับมองตามร่างสูงที่ตอนนี้อยู่ยืนยิ้มกริมอารมณ์ดีไปทิ้งตัวลงนั่งไขว่ขากระดิกเท้าดิ๊กๆ อยู่บนเก้าอี้ประจำตำแหน่ง อย่างไม่อยากจะเชื่อ หูฟาดไปไซ้ไหมเธอจบปริญญาตรีด้านบริหารจากมหาวิทยาลัยชื่อดังจากอังกฤษแต่จะให้มาเป็นแม่บ้านเนี่ยนะ

“ถูกต้อง ตำแหน่งแม่บ้าน”

หัวใจบนรัก

“แต่ฉันจบบริหาร”

วรรณวลีแย่งเสียงเข้ม แต่พศวัตกลับยกไหล่อย่างไม่สนใจ

“แล้วไง ไม่มีกฎหมายหรือกฎบริษัทข้อไหนห้ามคนจบบริหารมาทำงานตำแหน่งแม่บ้านบ้าง ไม่มี” ร่างสูงลุกขึ้นลอยหน้าลอยตาพูด ก่อนจะหันมายิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ใส่ตาคนที่ยื่นเม้มปาก แล้วพูดต่อไปว่า “แต่จะว่าไป คือนั่นใครน่า... ที่บอกที่ว่าสามารถทำงานตำแหน่งไหนก็ไม่เกี่ยง ดีเสียอีกจะได้เรียนรู้งานในหลายๆ ด้าน หรือนั่นคือการดีแค่พูด”

“ฉันไม่ได้ดีแต่พูด และไม่ใช่ว่าพวกคุณหนูเหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อด้วย งานแม่บ้านมีหรือคนอย่างฉันจะทำได้”

ใบหน้าสวยเซิดขึ้นตอบอย่างถือดี ริมฝีปากบางถูกกัดเม้มอย่างหมายมาด เรื่องอะไรจะยอมแพ้ เธอจะทำให้เขาได้รู้ว่า เขารู้จักคนอย่างวรรณวลีน้อยไปเสียแล้ว

“ดี งั้นลองทำสักวันก่อนเป็นไง” ทำทนายอย่างรู้สึกสนุก

“อย่าว่าแต่วันเดียวเลยเป็นเดือนฉันก็ได้”

“ดี งั้นเราไปแผนกแม่บ้านกันเลย”

พศวัตก้มหน้าซ่อนยิ้ม ตอนแรกคิดแค่จะแก้งแหย่เล่นๆ แต่อีกฝ่ายกลับเดือดดาลรับคำทำอย่างเป็นจริงเป็นจังก็คิดว่าเอาชะง่อนย งานนี้มันต้องสนุกแน่ๆ คิดพลางเดินนำหญิงสาวออกจากห้องเพื่อไปแผนกแม่บ้านที่อยู่ชั้นล่างสุด

แต่ยังเดินไปไม่ถึงไหนกชนุชที่ไปเตรียมกาแฟพร้อมกับของว่างยามเช้าเพื่อจะนำไปเสิร์ฟเจ้านายและพนักงานสาวกิตติมศักดิ์คนใหม่ก็เดินออกมาพอดี

“อ้าว คุณพตกับน้องเบรียวจะไปไหนหระอคะ”

ไม่ใช่ถามเพราะความสอดรู้สอดเห็น แต่ถามเพราะหน้าที่จะได้รู้และตามตัวคนเป็นเจ้านายถูกหากมีลูกค้ำหรือใครก็ตามที่สำคัญโทร.มา

ถามเธอซึ่งเป็นเลขาหน้าห้อง

“แผนกแม่บ้าน”

“หือ...”

เลขาคนเก่งครางเสียงหลงพลางเลิกคิ้วมองหน้าเจ้านายสลັบกับไบหน้าสวยที่ตอนนี้ยื่นกั๊ดแม่ริมฝีปากอยู่ตลอดเวลาอย่างสงสัยระคนง

“แผนกแม่บ้าน ไปทำไมคะ ถ้ามีอะไรให้ดิฉันโทร. ไปเรียกให้ก็ได้นี่คะ ไม่เห็นจะต้องไปเองเลย”

“ก็ผมจะเอาแม่บ้านคนใหม่ไปส่งนี่ครับ ให้ไปเองคงไปไม่ถูกจริงไหม” ทำยประโยคหันไปถามพลางยักคิ้วให้กับวรรณวลีที่ยืนกำมือเข้ากันแน่นอย่างเจ็บใจ

“มะ...แม่บ้านคนใหม่ คุณเปรี้ยวเนี่ยนะคะ แต่ว่า...”

“เปรี้ยวเขาอยากจะเป็นผู้บริหารที่ดีเข้าถึงพนักงานทุกตำแหน่ง จึงอยากลองไปสัมผัสกับงานในระดับล่างๆ ดูสักวันก่อนนะครับ และผมว่าความคิดนี้นั้นก็เป็นความคิดที่ไม่เลว เลยไม่อยากขัดศรัทธา ไปกันเถอะ”

ทำยประโยคชายหนุ่มหันมาชวนพร้อมกับพยักหน้าเรียกให้ร่างบางที่ยืนสั่นสะท้านเพราะความโมโห ที่จู่ๆ ก็โดนยึดเยียดว่าเป็นฝ่ายเสนอความคิดและอยากไปทำงานในตำแหน่งแม่บ้านเอง ทั้งที่ตัวร้ายมันก็คือคนที่พูดนั้นแหละ

“เล่นอะไรนะคุณพตเนี่ย”

กชนุชที่ในมือยังถือถาดกาแฟและของว่างหมุนตัวมองตามหลังเจ้านายและแม่บ้านคนใหม่แล้วสายศิระชะอย่างไม่เข้าใจ ว่าเจ้านายกำลังเล่นอะไรอยู่ ทำไมจู่ๆ วรรณวลีที่จะต้องทำงานในตำแหน่งผู้ช่วยประธานบริษัทอย่างพศวัตถึงได้กลับตาลปัตรไปเป็นแม่บ้านของบริษัทได้ละนี่